

Giới thiệu Phế Hậu

Trái tim chàng quá cố chấp.

Thiếp cứ cố gắng nhưng kết quả vẫn là thất bại..

Chàng nói chàng và nàng ta không phải là quân thần mà là phu thê

"Vậy ta đối với chàng là gì...?"

Bạn đang đọc truyện *Phế Hậu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1

Nàng là hoàng hậu triều Mãn, xinh đẹp, thanh lịch, có một khí chất của bậc mẫu nghi thiên hạ. Có lẽ nàng là hoàng hậu nhân hậu nhất thế gian này. Không tranh đấu với sủng phi, không cậy quyền ý thế càng không bám lấy hoàng thượng... chỉ là an tĩnh làm tốt vai trò của mẫu nghi thiên hạ.

Nhưng không phải ai cũng biết tâm của nàng như thế nào. Có người phụ nữ nào không đau khổ khi phu quân của mình ôn nhu, sủng ái người khác. Có hoàng hậu nào mà để đám cung tần mỹ nữ kia tùy tiện đá xéo chứ?. Nhưng nàng không oán không hận vì nàng biết vị trí mà nàng có được là công sức và hy sinh của cả bộ tộc.

Năm nàng 16 tuổi đã tiến cung, hoàng thượng lúc tại thế vì yêu quý tiểu cô nương như nàng mà sắc phong làm thái tử phi. Năm đó thái tử tuần tú lại thêm hào khí của bậc quân vương mà đánh mất trái tim của nàng. Năm tháng làm thái tử phi nhẹ nhàng biết bao, thái tử- chàng ân cần chu đáo chăm sóc nàng nhưng lại không quá tùy tiện, chừng mực phải trái.

Thế nhưng năm đó trắc phi được sắc phong, nàng ta xinh đẹp khuynh quốc khuynh thành, khuôn mặt mang vẻ ngây thơ nhưng trái tim lại quá độc quá. Một bát thuốc khiến nàng mất đi thiên chức làm mẹ. Từ đó, thái tử liền chẳng còn sủng hạnh nàng mấy phần. Nàng không trách chàng bởi nàng biết nàng không còn khả năng làm tốt vai trò của một nương tử thì sao có thể bắt ép chàng làm tốt vai trò của một tướng công.

Năm hoàng thượng băng hà, chàng được truyền ngôi báu dưới sức ép ủa thái hậu và bộ tộc của nàng thì đương nhiên nàng được sắc phong làm hoàng hậu. Ngày sắc phong, chàng nói với nàng:

- Ta thích hậu cung không tranh đấu, hòa hoãn là điều tốt nhất, nàng hiểu chứ?

Nàng chỉ có thể cười ngượng gật đầu. Sao nàng không nghe ra được hàm ý trong câu nói của hoàng thượng chứ. Chẳng phải muốn nàng an phận thủ thường sao? Không làm chàng thất vọng hậu cung do nàng cai quản dù có chuyện gì cũng được giải quyết êm đẹp. Nếu không phải nàng còn có chỗ dựa của hoàng thái hậu thì liệu hoàng hậu bị thất sủng như nàng còn có chỗ đứng trong thâm cung.

Ngày đó, nàng đi dạo bắt gặp tiểu nô tì đáng thương liền thu nhận làm nô tì trong phủ. Nàng ấy thông minh, xinh đẹp phục vụ rất tốt. Nàng xem nàng ấy như hảo tỷ muội. Nàng có bệnh tim bẩm sinh cộng thêm chén thuốc trắc phi năm xưa ám hại sức khỏe cũng tổn hại không ít. Nhưng có biểu muội bên cạnh chăm sóc nàng vẫn cảm thấy được chút ấm áp trong thâm cung lạnh lẽo này.

Thế nhưng, nàng có chết lại không ngờ biểu muội tốt của nàng lại cùng hoàng thượng có tình cảm. Ngày mà nàng biết thì chính hoàng thượng đã ra lệnh sắc phong cho nàng ấy làm Hiền phi. Từ ánh mắt chàng nhìn nàng ấy thấy được bao nhiêu thâm tình. Đối với nàng... chàng chưa bao giờ nhìn nàng như vậy. Nàng muốn khóc nhưng không khóc được. Nước mắt... đã cạn từ bao giờ?

Ngày sắc phong nàng ấy, chàng với nàng ấy trước mặt mọi người:

- Ta và Hiền phi không phải là quân thần mà là phu thê.

Chàng với Hiền phi là phu thê, vậy ta đối với chàng là gì...?

Bạn đang đọc truyện *Phế Hậu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 2

-Nương nương, người hãy đi nghỉ đi. Đã khuya lắm rồi, ở đây gió lớn lắm..Sức khỏe người không tốt mà!

Dù nha hoàn thân cận có nói gì đi nữa, thân ảnh yếu ớt vẫn đứng bên cửa sổ để từng gió lạnh tạt qua mặt. Nàng nở một nụ cười khổ, bao nhiêu năm nay nàng chưa từng dám mơ ước được tình yêu của hoàng đế. Nhưng khi chàng đối với Hiền phi yêu thương như vậy, sủng hạnh như vậy...Tim cứ ngỡ đã chết lại nhói đau. Bỗng thân ảnh yếu ớt chợt run lên, mắt không còn nhìn rõ nữa. Nàng cố gắng lắc đầu cho tỉnh táo hơn.

-Ta mệt rồi, nghỉ thôi!

Nha hoàn thấy nàng muốn nghỉ liền vui vẻ chạy lên dìu nhưng chưa kịp cầm tay hoàng hậu...Người đã ngã xuống đất.

-Người đâu...mau gọi thái y...mau gọi thái y...

Nữ nha hoàn hoảng hốt kêu gọi sự giúp đỡ.

Tôn thái y- ông là người đã chữa trị cho hoàng hậu nhiều năm đang bắt mạch cho người. Đôi mày nhíu lại, tay cũng run run. Bất chợt, ông quỳ xuống dập đầu. Nàng nằm trên giường bệnh nhẹ nhàng cất tiếng trước:

-Tô thái y, ông cứ nói cho ta biết, ta...còn có thể sống được bao lâu?

Tiếng nàng nhẹ nhàng như tiếng đàn, ôn nhu, tưởng chừng rất thoải mái nhưng lại mấy ai biết trong đó đã nén bao nhiêu đau xót chỉ mình nàng hiểu.

-Hoàng hậu xin trách phạt, thần...vô dụng... không chữa hết bệnh cho người...

Trước sự sợ hãi của thái y nàng chỉ cười nhẹ:

-Thái y đã hết lòng... chỉ là bệnh nhân ta quá ngoan cố thôi...Ta không trách phạt ngài...Chỉ cần ngài nói cho ta biết ta còn sống được bao lâu?

Thái y nhìn nàng e ngại, cúi thấp đầu nói:

-Bẩm...bẩm hoàng hậu nương nương...không quá 10 ngày...

-Chuyện này nếu để lộ ra ngoài bốn cung sẽ không khách khí với người, rõ chứ?

-Nô tài hiểu rồi, mong hoàng hậu yên tâm.

Nàng nghe xong gật đầu, phất tay cho thái y lui xuống, khó khăn đứng dậy. Sao nàng lại không biết bệnh tình của mình chứ. Những năm gần đây, nàng còn chẳng cảm giác mình đang sống nữa cơ mà! Mười ngày...thật sự chỉ còn mười ngày nữa là nàng được giải thoát rồi sao? Vậy được... nàng sẽ sống mười ngày này cho bản thân mình...

Sáng hôm sau,

-Nương nương...nương nương...

Nha hoàn của nàng hốt ha hốt hải chạy vào.

-Tiểu nha đầu này, chạy la hét như vậy còn tôn nghiêm gì nữa chứ?

Nàng cười nhẹ quở trách yêu.

-Xin nương nương tha tội! Chỉ là có thư từ Tướng quân gửi cho nên nô tì muốn chạy thật nhanh đến cho nương nương.

Nàng vui mừng, đặt chén trà xuống, đi đến bên nha hoàn.

-Có thư từ phụ thân sao, mau mau đưa ta xem!

Cầm thư phụ thân gửi, hốc mắt không biết sao lại đỏ. Đã rất lâu rồi nàng không gặp họ. Không biết phụ mẫu và ca ca có khỏe không? Đọc thư xong, nàng nhẹ nhàng gấp lại, quay sang nói với nha hoàn:

-Người đi dọn thiện phòng đi chuẩn bị vài món mà hoàng thượng thích một chút.

-Nương nương...sao người lại...

Nàng cười nhẹ:

-Hôm nay chàng nhất định sẽ tới đây!

Nha hoàn dù khó hiểu nhưng vẫn lui xuống làm theo lời nàng. Nàng thở dài nhắm mắt nhìn bức thư do a mã gửi đến...Trương phùng gấp phụ mẫu liệu còn được không?

Bạn đang đọc truyện *Phế Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3

Tôi đến,

Trên bàn ăn rất nhiều sơn hào hải vị nhưng nàng đến động đũa cũng không động chỉ nhìn ra cửa. Nha hoàn đến cạnh nhìn nàng sốt ruột, Từ sang nay lúc nhận thư từ tướng quân hoàng hậu có gì đó rất lạ nhưng chuyện gì thì nàng cũng không thể tùy tiện hỏi. Nàng chưa dám dò xét tâm tư của chủ tử.

-Nương nương, đồ ăn cũng sắp nguội rồi. Hoàng thượng chắc sẽ không tới đâu. Hay là người dùng bữa trước.

Nàng cười lắc đầu, nhẹ nhàng lên tiếng:

-Chúng ta đợi thêm một chút nữa. Nếu Hoàng thượng không đến vậy ta sẽ dùng bữa, người yên tâm đi.

Vừa dứt lời bên ngoài đã vọng vào tiếng của công công: "Hoàng thượng giá đáo...."

Người vận long bào hiên ngang đi vào trước cửa. Người là hoàng thượng của triều Mãn, quyền uy tuyệt đối, thông minh, sắc sảo hơn người. Là đứa con trai mà Tiên đế ưng lòng nhất khi còn tại thế. Nàng cùng bọn nô tì quỳ xuống hành lễ.

-Hoàng thượng vạn tuế!

-Đứng lên!

Chàng lên tiếng, đến cả giọng nói cũng mang mười phần uy nghiêm, khí chất của bậc vương chúa. Nàng ngẩng đầu nhìn chàng, mỉm cười nhẹ. Hoàng thượng nhìn lên trên bàn ăn có rất nhiều món của mình thích liền cười mỉm. Chàng ra lệnh:

-Lui ra hết đi!

-Vâng, chúng nô tài cáo lui.

Trong phòng chỉ còn nàng và hoàng thượng, sự im lặng như muốn bức người. Dường như cả hai đều đang dò xét xem đối phương nghĩ gì. Hoàng thượng bước đến gần nàng, nhẹ nhàng lướt qua cũng để cho nàng sự quyến luyến, ngồi xuống ghế, chậm rãi nói:

-Nhiều món trẩm ưa thích như thế! Nàng hẳn đã biết tại sao trẩm đến đây. Quả không hổ danh nữ nhi của La tướng quân, thông minh hơn người!

Nàng cười ngượng, sao nàng không nhận ra trong lời nói của chàng có bao nhiêu châm chọc cơ chứ.

-Hoàng thượng quá khen. Thần thiếp chỉ là vô tình dận thiện phòng làm thôi. Nếu người đã tới chỉ bằng cùng ăn một bữa cơm.

Hoàng thượng cười nhìn nàng. Nữ nhân này quá thông minh, biết rõ tại sao trẩm đến đây nhưng không vội không hoảng lại bình tĩnh như thế. Cộng thêm việc nàng biết dẫn dắt người khác theo ý nàng, để mình làm chủ cuộc đối thoại với đối phương..Không phải nữ nhân nào cũng được như nàng. Đáng tiếc nàng là phận nữ nhi không thể làm việc lớn, tham gia chính trị. Nếu nàng là nam nhân hẳn là anh hào kiệt xuất. Đó chính là lí do vì sao Hoàng thượng lại giữ chức vị hoàng hậu này lại cho nàng.

-Không làm mất thời gian cũng hoàng hậu, ta đến đây vì việc gì hẳn nàng cũng hiểu rõ.

Động tác mời trà của nàng dừng lại trong phút chốc nhưng sau đó lại khôi phục về bình thường.

-Thần thiếp biết người trăm công nghìn việc. Được, thiếp không giữ người lại. Còn về chuyện người đến đây tại vì sao. Không phải vì ca ca muội vừa đánh chiếm thành công một nước chư hầu nhỏ sao? Người muốn từ thiếp nói ca ca sớm trao cho người phong ấn của nước chư hầu đáng thương đó sao?

Hoàng thượng đi đến gần nàng, bất giác nắm lấy eo nhỏ của nàng, nhắc cằm nàng để nàng nhìn vào mắt chàng. Mắt đối mắt, nàng cũng sợ sệt gì.

-Nàng thật thông minh, nếu đã biết vậy trẩm không cũng dòng do. Lần này trẩm sai La soái đi tham chiến làm tướng lĩnh nhưng trẩm vẫn chưa nhận được phong ấn từ nước chư hầu. Nàng nói sao ta không thể nóng lòng chứ?

Nàng cười lạnh, chất vấn chàng:

-Hoàng thượng đây là nghi ngờ sự trung thành của bộ tộc ta?

Nghé sát vào tai nàng, cười trầm thấp, hoàng thượng lắc đầu:

-Sao ta có thể nghi ngờ La gia được chứ? Ta không vội nhưng quan thần trong cung không thể đợi được, nàng hiểu chứ?

Chàng luôn miệng hỏi nàng có hiểu không. Sao nàng không thể hiểu chứ, hoàng thượng đây là đang gây sức ép cho nàng. Nếu không đưa phong ấn quan thần trong triều sẽ nhân cơ đó ngấm máu phun người cho rằng Lạc gia tạo phản, mưu đồ bất chính. Hoàng thượng dù có biết rõ sự trung thành của Lạc gia tới đâu thì vẫn nhắm mắt xử phạt nghiêm minh...Nhưng nàng cũng biết rõ, Hoàng thượng người cũng phải trọng Lạc gia ba phần vì dù sao Lạc gia cũng từng là trọng thần mà tiền đế tin tưởng, trong tay cũng phụ thân nàng còn giữ "Long Quân"- biểu tượng của tướng quân đại Mãn, là người giữ trong tay gần 20 vạn quân của triều đình. Cộng thêm việc có được phong ấn của nước chư hầu, thế lực còn đã cao hơn.

Nàng cười lạnh, thoát ra khỏi vòng tay của chàng:

-Thần thiếp chỉ là nữ nhân thường tình sao có thể tham gia việc triều chính chứ? Nhưng...nếu Hoàng thượng đã ngõ ý thiếp sẽ thừa chuyện với a mã.

-Được, nàng đúng là làm hài lòng trẫm. Nếu không còn gì nữa, trẫm không làm phiền thời gian dùng bữa tối của nàng.

Vừa dứt lời, chàng đã bước đi nhưng nàng lên tiếng cản bước chân của chàng lại.

-Hoàng thượng xin dừng bước...Thần thiếp nghe nói An Nam hoa nữ rất đẹp, thiếp muốn du hành đến đó, hoàng thượng hẳn sẽ không từ chối?

Chàng quay đầu, nhíu mày nhìn nàng:

-Nàng đây là đặt ra điều kiện với trẫm?

Nàng cúi đầu, cười nói:

-Thần thiếp nào dám...Chỉ là thiếp chỉ nguyện vọng nhỏ như vậy không làm khó hoàng thượng chứ? Hơn nữa ngày mai không phải hoàng thượng cũng đến đó sao?

Hoàng thượng nhíu mày, quan sát ánh mắt của nữ nhân trước mặt, không đón ra được ý gì từ nàng, đành cất lời:

-Được! Người đâu... truyền lệnh trẫm sẽ cùng hoàng hậu du xuân ở An Nam vào ngày mai, mau đi chuẩn bị.

Dứt lời chàng bước đi không quay đầu lại. Có lẽ chàng không biết sau lưng chàng một thân ảnh nhỏ chột run lên, đứng chăng vừng nữa. Nàng cố gắng đi đến bên ghế ngồi xuống.

Mệt quá...nàng thật sự mệt quá rồi...!

Người ngoài kể cả chàng nhìn vào đều thấy nàng là một người phụ nữ thông minh, sắc sảo, mạnh mẽ...Nhưng thực sự là nàng rất ngốc, ngốc đến nỗi lúc nào cũng ôm vào mình cũng buồn lo, đau khổ...Nàng rất yêu đuối, muốn khóc cũng chẳng dám khóc, nàng sợ, nàng sợ mọi thứ, sợ mình nhẹ lòng cả tin, sợ khóc, sợ lại yêu chàng một lần nữa...

Nhìn bóng dáng đã đi xa, nàng mỉm cười một nụ cười thê lương, thờ dài, tự an ủi bản thân.

Không sao cả...mọi thứ rồi sẽ kết thúc...Có lẽ sẽ không còn xa nữa.

Bạn đang đọc truyện *Phế Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4

Vươn tay kéo tấm rèm cửa của xe ngựa, nàng nhìn ra ngoài, thật nhộn nhịp tiếng người reo hàng, lâu lâu lại thấy đám trẻ chơi đùa...Lòng nàng lại ách lên một nỗi đau...Giả như nàng có thể có con thì có lẽ con của nàng đã có thể chạy nhảy rồi chăng? Nha hoàn nhìn chủ tử có vẻ u sầu, lại nhìn theo ánh mắt của nàng đang nhìn đám trẻ con.Nha hoàn lên tiếng nói:

-Chủ tử người lại nghĩ nhiều rồi?

Nàng bắt gặp quay đầu, mỉm cười nhìn nha hoàn:

-Ta nghĩ nhiều lắm sao?

Dù nói vậy nàng vẫn cứ ngắm nhìn những đứa trẻ đó, thực ra không thể có con cũng có thể là một chuyện tốt. Nếu con nàng sinh ra cũng giống nàng,

sống không được tự do, làm gì phải cần trọng, cái gì cũng phải toan tính, lo sợ. Trong thâm cung dù giàu sang sung túc, có mọi thứ nhưng thứ đơn giản nhất lại không có- chính là tự do. Đó cũng có lẽ là điều mà nàng ao ước cả cuộc đời này. Kể từ khi vào cung, hôm nay nàng mới cảm nhận được giá trị của việc được sống tự tại, cảm nhận cái gì là thanh thân của cuộc sống.

Hôm nay, ta không phải là hoàng hậu, chàng cũng không phải là hoàng thượng mà chúng ta chỉ đơn thuần là một đôi phu thê...Nghĩ đến hai từ "phu thê", ánh mắt có chút dao động. "Phu thê"- có lẽ cũng chỉ có mình nàng nghĩ thế, còn đối với hoàng thượng chàng vẫn là hoàng thượng, nương tử của chàng mãi không bao giờ là nàng.

Bỗng chốc, xe ngựa dừng lại. Một tên lính ở ngoài nói vào:

-Thưa chủ tử, đường đi còn dài hôm nay chút ta sẽ nghỉ chân tại đây. Sáng mai sẽ tiếp tục lên đường.

-Được rồi, người mau đi chuẩn bị đi.

-Vâng

Sau khi nô tài kia đi, nàng quay sang nha hoàn, nói với nàng ta:

-Người dìu ta xuống xe. Ta muốn đi dạo một chút.

Nha hoàn cúi đầu, dìu nàng xuống xe. Dù sao cũng là người bệnh, thể trạng đã không tốt đi một quãng đường xa như vậy cũng khiến nàng mệt mỏi, lúc bước xuống nàng hoa mắt, bước hụt chân cả người bỗng chốc nghiêng về trước. Nha hoàn ở dưới hoảng hốt hét lên:

-Aaaa.....

Nàng cứ tưởng đã ngã mất nhưng bỗng chốc được ôm trọn vào vòng tay của hoàng thượng. Tay người siết chặt eo nhỏ của nàng khiến nàng chột bưng tỉnh, vội tránh xa khỏi người một chút. Thế nhưng chàng ôm chặt khiến nàng không thể tránh khỏi vòng tay kia. Chàng nhủ mày ngược nhìn khuôn mặt xanh xao của nàng, giọng tay chạm vào má nàng, cất tiếng hỏi:

-Không khỏe?

-Thiếp...không sao. Chỉ là lâu rồi không ngồi xe đi quãng đường dài như vậy nên choáng một chút thôi.

Chàng không hỏi gì thêm lại ngược nhìn nha hoàn, giọng lạnh đi:

-Diu chủ tử cũng không ra hồn, thì có thể làm gì.Còn nàng đi nghỉ đi. Sáng mai còn phải đi đoạn dài nữa.

Nàng nhìn chàng, không đoán được ý gì từ chàng. Những lời chàng nói là đang quan tâm nàng sao? Hay chỉ vì thấy nàng quá phiền phức...

-Lỗi không phải của nha hoàn là ta không cẩn thận.

-Hừm...

Chàng hừ lạnh, buông eo nàng ra, đi vào trong. Nàng nhìn theo dáng người. Nàng tự hỏi tại sao lúc nào nàng cũng chỉ là người dôi theo? Tại sao nàng không bao giờ được đi cạnh người?

Đi vào trong, nàng mới thấy được vẻ đẹp của nơi đây. Nơi nàng cắm trại gần một con suối, rất nhiều hoa mọc ven đường, trời hôm nay cũng tốt, không mây, không khí còn chút lạnh của mùa đông. Khiến người ta cảm thấy dễ chịu. Nàng liền giơ tay ra lệnh nô tì lui xuống, một mình đi dạo. Dù trong cung, hoa viên là nơi nhiều hoa thơm cỏ lạ nhất, cao sang có, trang nhã có...Nhưng nàng vẫn cảm thấy không bằng nơi này, nơi nàng mang vẻ đẹp giản dị, tự nhiên, còn có cả tự do...Nàng ngắm nhìn cây hoa anh đào bên đường. Vừa mới vào xuân nên hoa anh đào chỉ vừa mới lác đác vài hoa, vẫn còn màu xanh của lá. Nàng đắm chìm vào không gian thanh tịnh nơi đây. Không phát giác đằng sau có nam nhân theo sát nàng này giờ. Chàng nhìn thân ảnh nhỏ vận y phục hồng nhạt, nhìn đến gần người. Tự hỏi đã bao lâu chàng không ngắm nhìn nàng như vậy.

Bước lên trước, đứng cạnh nàng, hỏi:

-Không phải mệt sao? Sao lại ra đây hứng gió?

Nàng không trả lời chàng chỉ nhìn những nụ hoa anh đào kia:

-Không biết bao giờ chúng mới bung hết vẻ đẹp của chúng?

Chàng nhìn cây hoa anh đào, nói thâm xa:

-Có lẽ cũng không lâu nữa. Muốn bung nở hay không đều do nó có cả thôi?

Dứt lời chàng quay sang nhìn nàng, bất giác nàng cũng quay đầu lại. Ánh mắt giao nhau, hai người cứ chăm chú nhìn đối phương tuyệt nhiên không nói một lời nào. Bỗng hoàng thượng quay lưng, bước đi.

-Cũng đến giờ dùng bữa rồi. Mau về thôi.

Nàng cười nhìn chàng nhưng chân vẫn đứng đó. Miệng ngập ngừng hỏi nhỏ:

-Nếu có thể chàng gọi ta bằng...nuong tử được không...chỉ một lần thôi...?

Nói xong, tim nàng có chút run sợ, móng tay khảm sâu vào lòng bàn tay như ép buộc bản thân mình phải có chút tỉnh táo nghe chàng nói.

Bước đi của hoàng thượng dừng lại người không quay đầu, trả lời nàng:

-Ta còn cho rằng nàng là người thông minh. Ấy thế tại sao hôm nay lại hỏi ta khi đã biết rõ câu trả lời không mong muốn?

Nói rồi người bước đi. Hoàng thượng tại sao bất kì lúc nào người cũng phải tuyệt tình như vậy. Nàng cười lạnh, hoàng thượng người nói không sai. Ta rõ ràng biết câu trả lời từ người vậy tại sao cứ mãi hy vọng. Bản thân còn thấy mình thật ngu ngốc, chẳng lẽ nàng bị bệnh đến mất trí rồi?

Đi đường dài hai hôm nay, cũng đã đến An Nam, cũng từ khi cuộc nói chuyện kia kết thúc nàng và hoàng thượng cũng tuyệt nhiên không nói một lời kể cả khi dùng bữa chung. Sắc mặt nàng ngày càng tệ, ngày càng xanh xao thiếu sức sống. Nếu như không phải nhờ tài trạng điểm tự nhiên của nha hoàn bên cạnh thì bây giờ có lẽ nhìn nàng chẳng khác gì người đã chết, Tính đến hôm nay nàng cũng chẳng còn quá tám ngày. Nàng không biết rồi mình còn có thể chịu đựng được bao lâu.

An Nam không hổ danh là một trong những nơi phồn hoa nhất cả nước. Đi đâu cũng thấy những phiên chợ buôn bán tấp nập, rất nhiều cửa hàng bán nhiều đồ cổ quý. Không chỉ phồn hoa mà nơi đây còn mang vẻ đẹp của tự nhiên. Khiến con người ta lưu luyến lại về đẹp của nơi này.

Vừa hay nàng cùng mộ người đang đi dạo quanh một khu chợ, dù sức khỏe không tốt nhưng sự nhộn nhịp khiến nàng không mệt mỏi mà có chút hào hứng.

-GIẾT TÊN CẦU HOÀNG ĐẾ ĐÓ!!!

Một tiếng hét vang lên hai bên cao lầu hàng chục tên thích khách mặc áo đen trùm mặt chĩa kiếm vào phía đoàn người của hoàng gia. Trong phút chốc khung cảnh hỗn loạn, mọi người chạy tán loạn, tiếng la hét ở khắp nơi. Nàng bị tuột mất nha hoàn, hoảng sợ nàng chỉ có thể chạy theo dòng người dồn đến. Bỗng một tên thích khách chộp lấy nàng, chưa kịp hét lên đã bị hất tạt một cái khiến nàng ngã ra đất, trên miệng phun ra một ngụm máu. Hắn rat tay nhanh lẹ, lực đạo khá mạnh, ốm yếu như nàng đâu phải đối thủ của hắn. Tuy trước đây lớn lên trong doanh trại của phụ thân, có biết chút võ công nhưng bây giờ cơ thể mang bệnh nàng chẳng thể đánh lại hơn hết trong tay cũng chẳng có vũ khí.

Nằm xuống đất, nàng bị người khác chạy dẫm lên người, tay chân chẳng còn sức chực đứng dậy. Chỉ có thể trơ mắt nhìn hắn đang đến với sát khí. Hắn đứng trước mặt nàng, gơ kiếm lên, chuẩn bị thi hành án cho nàng, nàng nhắm mắt lại chịu đựng nhát kiếm đó. Nhưng không, chàng đã đến, một nhát kiếm khiến hắn ngã xuống. Mắt nàng hoa đi chẳng thể nhìn rõ được gì, chỉ có thể dùng chút sức lực lại nở nụ cười với chàng, cảm nhận sự ấm áp trong vòng tay của chàng, cảm nhận sự lo lắng khi chàng gọi tên mình. Bỗng sau lưng, một gã khác đi đến, trước khi bất tỉnh nàng còn nhìn thấy... Thấy gã ta gơ nhát kiếm đó....Thấy hoàng thượng một vai đầy máu...Thấy binh lính đến rồi...Còn thấy tiếng hét lên của Dương tướng quân:

-Hộ giá...Hộ giá...Bảo vệ hoàng thượng và hoàng hậu nuong nuong...

Bạn đang đọc truyện *Phế Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5

Khó chịu mở đôi mắt, ánh sáng từ bên ngoài khiến nàng nheo mày. Cảm giác thân thể đau nhức khó chịu, môi khô, miệng thì đắng ngắt. Chỉ nhiều đó cũng đủ cho nàng biết nàng đã hôn mê không ngắn đâu. Dần dần nàng mới nhìn rõ cảnh vật xung quanh. Chỉ có 2 từ, quen thuộc, đây là phủ của nàng. Bỗng tiếng nha hoàn vang lên vui mừng:

-Hoàng hậu người tỉnh rồi! Người đâu! Người đâu! Mau truyền thái y...Mau truyền thái y.

Nàng định gơ tay ngăn lại nha hoàn nhỏ nhưng cánh tay nhỏ dường như chẳng còn sức lực. Nàng muốn nói nhưng miệng lại khô đắng liền để cho nha hoàn truyền thái y đến.

Không nhanh không chậm thái y cũng đến. Thái y cẩn trọng bắt mạch cho nàng, nhìn nàng rồi lắc đầu, lên tiếng. Ông biết mình chẳng thể giấu hoàng hậu về bệnh tình của người:

-Hoàng hậu nuong nuong, sức khỏe đã yếu, lại trải qua sự việc vừa rồi, người bị đả thương không nhẹ....Thời gian đã ngắn lại càng ngắn hơn... Thân cũng chỉ có thể giúp nuong nuong đảm bảo quãng thời gian còn lại...Còn chuyện dài hơn thân...lực bất đồng tâm...Nuong nuong tha tội...

Nghe thái y nói nhiều như vậy, bản thân nàng một cái nhú mày cũng không. Nhớ lại khung cảnh lúc đó, bản thân chỉ thắc mắc tại sao tên thích khách đó

không ra tay sớm hơn để nàng tự do sớm hơn một chút nữa? Nhưng đôi mày lá liễu bỗng nheo mắt, đôi mắt to cũng bùng tình. Đúng rồi, hoàng thượng, hình như người đã cứu nàng? Nàng liền quay sang hỏi thái y:

- Thế còn hoàng thượng... Người vẫn bình an chứ?

- Bẩm hoàng hậu nương nương, hoàng thượng dù bị thương ở vai nhưng sức khỏe tốt, lại thêm luyện tập võ công thường xuyên nên không đáng ngại. Hoàng hậu cứ yên tâm.

Nàng gật đầu, may thầy chàng không sao. Nàng cho lệnh thái y lui xuống, nàng không hỏi hoàng thượng hiện giờ ở đâu, cũng không đến thỉnh an, cảm tạ chàng. Bởi nàng không nghĩ cũng biết chàng hiện giờ đang ở phủ của Hiền phi. Sẽ không bận tâm đến người như nàng.

- Nha hoàn, người giúp ta thay y phục, chỉnh tóc một chút.

- Vâng, nương nương.

Ngồi trước gương, khuôn mặt của nàng hiện ra. Mắt to tròn, đen láy như hồ nước, đôi mày thanh tú cùng với cánh môi nhỏ xinh hòa hợp lại thật động lòng người. Nhưng trong mắt nàng, nàng không nhìn ra điều đó. Nàng chỉ thấy bản thân như một cái xác không hồn, khuôn mặt phờ phạc, xanh xao, khóe miệng còn bị rách do cái tát của tên thích khách hôm trước. Nha hoàn nhẹ nhàng chải tóc cho nàng.

- Ngươi mau đi chuẩn bị giấy và mực cho bốn cung.

- Vâng, nương nương.

Nàng ngồi xuống ghế, tay cầm cọ viết, kế bên là nha hoàn đang nghiền mực, khung cảnh thanh bình thế đấy nhưng tâm nàng lại rối bời không ngừng. Suy tư một hồi nàng cũng đặt bút xuống viết, nét chữ như nét người, rồng bay phượng múa. Nàng viết hai bức, gấp lại cẩn thận. Quay sang nha hoàn dặn dò:

- Ngươi mau cho người gửi bức thư này cho phụ thân ta. Một bức còn lại hãy đợi ngày ta...mất, gửi nó cho hoàng thượng, hiểu chứ?

Nha hoàn sợ hãi khi chủ tử nói như vậy, lắc đầu, nước mắt bắt đầu rơi.

- Nương nương người đừng nói như vậy. Thái y nhất định sẽ chữa hết bệnh cho người mà.

Nàng nắm tay, cười nhìn nha đầu ngọc này. Nha đầu này đã theo nàng rất lâu, từ khi nàng ấy còn bé xíu. Nàng chưa bao giờ nghi ngờ sự trung thành của nàng ấy. Bởi với nàng người ấy không phải người hầu mà tì muội.

- Nha đầu ngọc, bệnh của ta, ta tự khắc biết. Nói cho ta biết nếu ta mất rồi ngươi muốn ở lại đây hay sẽ về La phủ, ta sẽ giúp người cầu xin hoàng thượng.

- Nương nương, nô tì chỉ phục vụ người.

- Được rồi, đừng khóc nữa, ta sẽ cho ngươi về La phủ ít nhất ở đó ngươi sẽ không bị bắt nạt. Còn chuyện ta căn dặn thì đi làm đi.

- Vâng, nương nương.

Nha hoàn đi rồi, nàng chỉ cảm thấy trống rỗng, nhìn một lượt quanh gian phòng này. Lại một mình đi dạo quanh hoa viên, ở đâu đâu nàng cũng chỉ thấy áp bức, một sự áp bức người đến khó chịu. Nàng cười, chạm tay vào bông hoa ngọc trâm, nàng chính là thích nhất loài hoa này. Ý nghĩa của nó rất hay chính là, tình yêu thâm lắng. Tình yêu của nàng với hoàng thượng cũng chính là như vậy, chỉ là thâm lắng. Ai hỏi nàng sao không bộc lộ ra, nàng sẽ trả lời nàng muốn nhưng nàng biết đó là điều không thể, tình yêu để vương là thế đấy. Có được là may mắn, có được mà mất đi là hối tiếc, có trả nợ thì trả cả đời cũng không hết. Nhẹ nhàng ngắt đi bông hoa đó, nếu đã thế... Tình yêu thâm lắng... chấm dứt thôi.

Đi lâu như vậy ngoài trời lạnh, nàng hơi mệt rồi. Hơi thở bỗng chốc nặng nhọc, cứ như mỗi hơi thở ra là khó chịu không ngừng. Nàng nhanh chóng đi về phủ. Vừa được thái giám dìu vào cửa, đã thấy người ngồi long bào ngồi trên ghế. Nàng dừng động tác bước tiếp, chỉ lẳng lặng nhìn ngắm chàng.

Dù chỉ ngồi đọc sách nhưng vương khí vẫn tỏa ra không ngừng, gương mặt lạnh lùng, đôi mày luôn nhíu lại, chiếc mũi cao, dường như đều khiến nàng lưu luyến. Bỗng chàng ngước lên, nhìn nàng, bỏ quyển sách xuống bàn. Mỗi động đều nhẹ nhàng, vương giả.

- Về rồi?

Nàng khôn trả lời, quỳ xuống hành lễ:

- Hoàng thượng cát tường!

- Đứng lên đi!

Được lệnh nàng đứng lên nhưng mắt lại hoa cả lên, cơ thể lão đảo được ôm trong vòng tay của chàng. Chàng nhìn nàng, nhíu mày lại.

- Cơ thể đã không tốt, còn đi dạo lâu như vậy?

-Làm hoàng thượng bận tâm rồi. Thần thiếp không sao.

Hoàng thượng từ từ buông eo nàng ra, ra lệnh cho nô tài phái sau:

-Mau dẫn ngự thiện phòng nấu một cốc trà gừng lên đây. Các người còn lại lui xuống.

Nha hoàn nhận lệnh, rời đi. Gian phòng rộng lớn cũng chỉ còn mình nàng và chàng. Nàng lên tiếng trước:

-Hoàng thượng đến đây hôm nay có gì cứ nói.

Hoàng thượng nhìn nàng, nhíu đôi mày lại, để tách trà xuống ôn tồn nói:

-Quân thần trong cung đã không còn kiên nhẫn nữa. Nếu để lâu hơn, trẫm cũng không thể giúp La gia.

-Hoàng thượng yên tâm, chuyện người đã hứa làm với thiếp, người đã giữ lời. Thần thiếp biết sẽ tự làm gì.

Vừa dứt lời, nàng đã bị bàn tay to lớn nắm chặt em kéo lên đùi của chàng. Nàng hơi hoảng sợ, đôi mắt to cảnh giác nhìn chàng, mở miệng nói:

-Không biết ý hoàng thượng còn gì nữa?

Từ trong cổ họng chàng phát ra tiếng cười trầm thấp, say mê, nhưng tiềm ẩn lại là sự tức giận khó hiểu.

-Hoàng hậu ơi là hoàng hậu, ta tự hỏi không biết nàng mạnh mẽ như vậy học được từ ai. Qủa khiến trẫm nể phục.

Vừa nói, chàng đưa tay lên khoe miệng bị thương của nàng, động tay có chút gì đó đau lòng không phải ai cũng hiểu.

-Thiếp biết, chàng không cần người vô dụng, dĩa dòng. Thiếp chỉ là cố gắng làm tròn bổn phận thôi.

-Làm tròn bổn phận? Hiểu trẫm? Nàng hiểu trẫm cần nương tử thế nào sao?

Nàng khó hiểu nhìn thẳng vào mắt chàng, nhưng đôi mắt chàng xa xăm, nàng chẳng thể thăm dò được gì.

-Chính vì hiểu chàng nên thần thiếp không bao giờ là nương tử thực sự của chàng...Người nói có phải không hoàng thượng?

-Nàng...ăn nói hồ đồ.

Đáy mắt hoàng thượng nổi lên tia giận, bất thành linh đứng dậy khiến nàng ngã xuống. Lực đạo không phải nhón, khiến nàng đau một chút. Ánh nhìn của chàng có chút áy náy, định tiến lên đỡ nàng. Nhưng nàng đã sớm một chút, khó khăn đứng dậy. Nhìn thân ảnh yếu đuối vờ như quật cường khiến người ta thương xót. Chẳng biết can đảm lấy từ đâu. Nàng nhìn thẳng vào mắt chàng, nói rõ ràng từng chữ:

-Ta và chàng không phải phu thê, ta và chàng là quân thần. Chàng là vua, ta là thần, mãi mãi chính là như vậy có phải không? Chàng mãi mãi ở trên cao như thế, dù ta có cố gắng bước đến gần nhưng chẳng thể nào? Chàng nói xem sao lại như vậy?

Hoàng thượng nộ khí ùng ùng bước lên, bóp vai nàng, nhìn nàng chằm chằm, gần từng tiếng:

-Bốn vương đã từng sùng hạnh nàng, đã từng yêu nàng, là do nàng bất nghĩa với bốn vương.

Nàng nhìn chàng, thật nực cười:

-Người yêu ta? Ta bất nghĩa với người? Thật buồn cười!

-Nàng cảm miệng cho bốn vương!

Hoàng thượng hét lên, cố gắng nén nộ khí xuống nhưng bất thành. Chàng hét lên:

-Năm đó, nàng và Hàn vương gia thân như tri kỉ, không phải ta không biết. Ta chỉ cho rằng chuyện đó là bình thường. Nhưng điều ta không ngờ chính là năm hoàng a mã băng hà, đất nước loạn lạc. Nội chiến giữa quân thần không ngừng, ngoài nước thì quân giặc âm mưu xâm lược. Ta đi chinh chiến bị giặc bắt làm con tin. Chính là càng không ngờ đêm đó, nàng lại chạy trốn đến lầu của Hàn vương gia. Không lâu sau đó nàng lại có thai. Nàng nói xem? Là ta thay lòng hay nàng bất nghĩa.

Nói xong, chàng đẩy ngã nàng xuống. Thì ra, thì ra, tất cả mọi chuyện đều là vậy. Mấy năm qua đều do chuyện này gây ra. Năm đó, chàng đi chinh chiến, nàng một mực muốn theo. Lại bị chàng từ chối. Ở phủ nghe tin chàng bị bắt, lòng nàng rối bời, không ngại ngần, cưỡi ngựa chạy suốt một đêm đến doanh trại của triều đình, cùng Hàn vương gia bàn kế giúp Hoàng thượng. Nhưng không ngờ đó chỉ là kế sách của Hoàng thượng, dụ địch, đánh trực tiếp vào doanh trại. Sau đó, nàng mới biết mình có thai, nhưng lại bị sảy thai. Nàng đã hiểu vì sao năm đó trác phi ra tay hãm hại nàng trot lọt, là vì chàng không tin tưởng nàng sao?

Khó nhọc đứng dậy, đối diện với nộ khí của chàng:

-Chàng đã nghĩ như vậy thì cứ cho là vậy đi....Thiếp mệt rồi...

Vừa dứt lời, cả cơ thể nàng ngã xuống. Nước mắt, từng giọt, từng giọt rơi xuống cho đến khi nàng bất tỉnh hoàn toàn, đến hki chỉ nghe chàng gọi tên nàng.

-An nhi...An nhi...

Nàng thực sự mệt rồi, nếu đã hiểu lầm thì cứ để chàng hiểu lầm. Nàng đã là người sắp chết rồi... Có nói hay biện minh cũng vô dụng không phải sao?

Bên trong phủ hoàng hậu thì ồn ào tiếng ra vào của nô tài. Bên ngoài thì mặt trời dần lặn xuống, để lại một vệt tia sáng nhỏ ở chân trời. Khiến cho phong cảnh càng thêm âm đạm... Cứ như hy vọng, yêu thương...cũng chỉ còn là một vệt sang thôi....

Bạn đang đọc truyện *Phế Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6

-Bẩm hoàng thượng, bệnh tình của hoàng hậu đã chuyển biến xấu hơn từ mấy năm nay rồi. Bây giờ thần chỉ có thể đảm bốn ngày nữa của nương nương.

Nam nhân vận long bào ngồi kế bên giường bệnh, tay vẫn nắm chặt bàn tay nhỏ nhắn như búp măng của nàng, ánh mắt nhìn nàng không rời, ánh nhìn xa xăm khiến người khác khó đoán chàng đang nghĩ gì. Còn nàng, vẫn nằm bất động trên giường bệnh, gương mặt xanh xao thiếu sức sống khiến người khác thương tiếc. Bỗng chàng quay mặt nhìn thái y, nói:

-Tại sao chuyện lớn như vậy không bẩm báo với trẫm?

Tiếng nói của chàng vẫn âm lãnh như ngày thường, không ai đoán ra người đang giận hay đang bình tĩnh. Thái y lo sợ quỳ xuống, run run nói:

-Bẩm hoàng thượng, đây là lệnh của hoàng hậu. Thần chỉ là nô tài không dám kháng lại lệnh của chủ tử.

Chàng nhìn nàng, cười lạnh. Quả là nữ nhân kiên cường.

-Nàng ấy là gì?

Thái y ngơ ngác nhìn hoàng thượng, còn chưa rõ ý tứ của hoàng thượng.

-Ta hỏi người nàng ấy là gì?

-Ồ..Ồ... Dạ bẩm hoàng thượng, người là hoàng hậu nương nương.

-Người biết nàng là hoàng hậu của trẫm, là mẫu nghi thiên hạ của triều Mãn. Chẳng lẽ để nàng ấy mất rồi người mới bẩm báo với trẫm? Người có biết chuyện này quan trọng thế nào không?

Nhưng chữ cuối giọng chàng như rít lên để kim nén con thịnh nộ. Quả thật, thái y ông không nghĩ nhiều như vậy. Nàng là con gái của La tướng quân sủng hạnh, nếu nàng đột ngột mất thì liệu ngài ấy có dễ yên? Hơn hết đó có thể là lý do để dấy lên nội chiến trong nước. Thái y nghe vậy chỉ có thể cúi đầu lạy, miệng xin tha mạng từ hoàng thượng. Chàng nhủ vậy, chỉ gờ tay cho đám nô tì lui xuống. Đưa tay chạm vào đôi gò má của nàng. Sự mềm mại trong tay khiến chàng lưu luyến.

-Nếu hôm nay ta không phát hiện ra thì nàng định giấu ta đến khi nào?

Nhìn gương mặt đang say ngủ của nàng, hoàng thượng tự hỏi nàng ở đâu có sức mạnh kiên cường như vậy chống chọi một mình. Còn nhớ, năm chàng chỉ là một thanh niên mười sáu đã theo phụ hoàng đến doanh trại La gia. Cưỡi ngựa đi dạo quanh thảo nguyên thì vô tình gặp một tiểu cô nương dễ thương, trong tay còn ôm một chú thỏ. Điều làm chàng nhớ mãi chính là nụ cười của nàng, một nụ cười không hề giả tạo như các công chúa, tiểu thư khác. Đó là lần đầu tiên chàng cảm thấy thì ra một nụ cười có thể làm tim chàng đập nhanh như thế. Chỉ là không ngờ nàng lại là con gái của La tướng quân, chàng đã không ngăn ngại cầu xin hoàng a mã lập nàng làm thái tử phi. Lúc thành thân chính chàng còn cảm thấy mình là người may mắn nhất thế gian này. Chính vì như vậy mà đã không ngừng sủng hạnh nàng. Nhưng chuyện gì sau đó đến thì cũng đã đến. Ngày nghe tin nàng ở trong lều trại của Hàn vương gia một ngày một đêm khiến chàng không khỏi nghi ngờ. Chàng đã muốn tin tưởng nhưng lại không thể nào tin tưởng được. Ghen tuông thực sự rất đáng sợ, nó khiến con người trở nên mất lý trí.

Nhưng có một sự thật cả nàng và không ai khác biết. Năm nàng bị trắc phi hãm hại, hôm sau thì hay tin trắc phi sợ tội bỏ trốn. Sự thật trắc phi à do chàng đánh chết. Ai muốn tôn thương nàng chàng sẽ cho người đó chết không toàn thây. Sau này lên ngôi đế vương, chàng tiếp tục dẹp bỏ đi cả gia đình trắc phi, từng người một. Ngày chàng cưới Hiền phi, chỉ là muốn cho hoàng hậu nàng nếm cảm giác của sự phản bội.

Chỉ là chàng rất muốn cho nàng biết, người mãi dõi theo không chỉ mình nàng. Nhiều lần đã muốn buông bỏ hận thù, ôm nàng vào lòng nhưng hình ảnh

đó không thể nào tan đi. Hơn thế là bậc đế vương, chẳng buộc phải tàn độc, không được có tình yêu. Đó là điều mà tiên đế đã răn dạy trước khi lâm chung. Người nói:

-Ái tình là thứ đáng sợ nhất, nó khiến con người ta mạnh mẽ nhưng đó lại là nhược điểm chí mạng của con. Cho nên đế vương không thể có ái tình.

Nàng đau khổ không? Hẳn là rất đau.

Chàng đau khổ không? Hẳn là còn hơn nàng.

Có ai hiểu được, dù biết đó là của mình nhưng lại không thể nhận lấy. Dù muốn cho người đó hạnh phúc nhưng lại không thể. Dù nhìn thấy nàng đau khổ thấy nào vẫn không thể nào xoa đi nỗi đau đó... Thì thử hỏi ai là người đau khổ hơn?

Người ngồi trên ngai vàng là vậy đấy. Tranh giành nó bất chấp có rồi lại hối hận. Ngồi lên đó, cao thật, quyền lực thật, muốn mọi thứ nhưng lại không thể có tình yêu. Thì sống như vậy khác gì đã chết?

Trong đầu hỗn loạn nhiều suy nghĩ, chàng bắt giấc thờ dài. Cúi người, đặt một nụ hôn lên cái trán trơn mịn của nàng. Chính chàng bây giờ còn không hiểu được, bản thân mình có hối hận hay không, có nuối tiếc không? Chỉ có thể cùng nàng đi hết những ngày thôi.

Nghĩ đến đây, đáy mắt chàng hiện lên tia đau xót cùng cực. Muốn nàng chết như vậy sao? Không được, chàng nắm chặt đôi bàn tay nàng, lúc này cảm giác như nàng không phản bội chàng, miệng cất tiếng:

-An nhi, mau tỉnh cho bổn vương. Bổn vương còn rất nhiều chuyện cần nói với nàng.

Nhưng đáp lại chàng chỉ là tiếng thở yếu ớt của nàng. Đôi tay của chàng run run, giọng nói của chàng run lên:

-Nàng mau tỉnh lại cho trẫm...tỉnh lại...

Nhưng chữ cuối như cầu xin, như nhen ngào. Cuối cùng chàng biết rồi, biết chàng đang cảm giác như nào. Biết mình đang sợ, chính là sợ mất đi, mất đi nàng. Đây chính là cảm giác có không giữ mất đừng tìm sao?

p/s: cái này viết vì mọi người hóng quá thôi nha

Bạn đang đọc truyện *Phế Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 7

Sáng hôm sau,

Trong phủ của nàng vẫn âm thầm như vậy, hoàng thượng đã túc trực từ tối hôm qua đến giờ, tay vẫn nắm lấy đôi tay nàng, ngắm nhìn nàng không rời. Đôi mày nàng nhíu lại, môi mấp máy, chàng mỉm cười vui mừng, nàng tỉnh rồi.

-An nhi, nàng tỉnh rồi!

Vì ngắt đi lâu như vậy khiến nàng khó thích nghi với ánh sáng, chàng nhẹ nhàng che lại ánh sáng cho nàng để mắt nàng dần thích ứng với ánh sáng. Nàng cũng dần tỉnh hẳn, chỉ lẳng lặng nhìn chàng. Nhìn chàng tiền tụy như vậy, không hỏi nàng cũng biết rõ chàng ở đây một đêm rồi. Không phải bản thân mình nên vui mừng vì chàng quan tâm mình hay sao...nhưng tại sao trái tim lại bình lặng đến như vậy? Tiếng nói của chàng ngắt đi dòng suy nghĩ trong đầu nàng:

-Ta truyền thái y xem bệnh cho nàng. Người đầu truyền thái y.

Nàng không nói gì chỉ lẳng lặng nhìn chàng, nhìn chàng nắm tay mình, hôn lên khóe mi đẹp, nàng có chút ngỡ ngàng với hành động của chàng. Sau đó lại cười khô, nếu trước đây chàng cũng dịu dàng với nàng như vậy không phải sẽ tốt hơn sao? Hay chàng chỉ là thương hại người sắp chết như nàng nên cho nàng một chút yêu thương.

Hoàng thượng không hề biết suy nghĩ rồi ren trong lòng nàng. Chàng đã từng nghĩ trăm nghìn câu hỏi nàng tại sao lại giấu chàng về bệnh tình của mình. Chàng tự nghĩ lúc nàng tỉnh lại sẽ mắng chàng một trận, ít nhất là như vậy. Nhưng khi nàng giương ánh mắt tỉnh lạnh đó nhìn chàng, chàng lại không nỡ... đúng vậy thật sự chàng không nỡ.

Không lâu sau đó, Tô thái y đến phá vỡ bầu không khí ngột ngạt trong gian phòng, vội hành lễ với hoàng thượng cùng hoàng hậu, tiến lên bắt mạch cho hoàng hậu.

-Thưa hoàng hậu, người có thấy chỗ nào không thoải mái không?

Nàng lắc đầu. Thái y gật đầu quay sang bẩm báo với hoàng thượng:

-Bẩm hoàng thượng và nương nương, bệnh tình của nương nương...thần chỉ có thể kê thuốc để duy trì như vậy...đảm bảo 3 ngày nữa cho nương nương...Thần...

-Lui xuống!

Chàng lạnh tanh ra lệnh, thái y cũng lui xuống. Chàng nhìn nàng, nàng vẫn bình tĩnh như vậy, chỉ là xa xăm nhìn ra cửa sổ, không có biểu hiện gì khác thường. Cứ như người thái y nói đến không phải là nàng. Khi nghe thái y nói đến nàng chỉ còn 3 ngày nữa, chàng lại sợ, nỗi sợ trở thành sự tức giận khi nàng cứ như vậy. Nén nộ khí lại, tay cố định vai nàng ép chàng nhìn mình, gần từng tiếng:

-Tại sao giấu trẫm?

-Trẫm hỏi tại sao lại giấu trẫm bệnh tình của nàng?

Nàng không hoảng không sợ nhìn chàng, nàng tự hiểu rõ chuyện này sớm muộn rồi cũng không giấu được ai. Khó khăn thoát khỏi bàn tay của chàng, lấy chút sức lực để đứng dậy.-

-Nếu thiếp nói chàng sẽ quan tâm sao?

Nghe nàng nói chàng lại cảm thấy tâm càng đau dữ dội, nàng không cho chàng hay tin, tại sao lại cho rằng chàng không quan tâm. Nàng tại sao cứ lạnh lùng tự quyết định mọi việc như vậy?

Nhìn thấy chàng không trả lời, nàng thờ ơ nhìn về phía cửa sổ. Thân ảnh mảnh mai hứng gió, khiến chàng càng đau xót. Đi lại phía nàng, dang đôi tay ôm trọn nàng vào ngực. Nàng không phản kháng chỉ đứng đó nhắm mắt hưởng thụ ấm áp vòng tay chàng mang đến.

-Nàng biết nàng đang phạm tội khi quân không? Sao nàng có thể tự ý nhận định cảm xúc của trẫm? Nếu ta nói ta quan tâm thì nàng có tin không?

-Thiếp...

Thật sự chính nàng cũng chẳng biết phải nói gì. Bởi chính nàng chưa từng nghĩ hoàng thượng sẽ quan tâm, sẽ để ý đến nàng...Nếu quan tâm thì hẳn đã quan tâm từ lâu rồi không phải sao?

-Tại sao ta và nàng lại đến mức này...Tại sao...?

Hoàng thượng ngực xuống vai nàng, hít thở mùi hương trên người nàng, giọng vô lực mà chính chàng cũng không biết. Mùi hương trên cơ thể nàng đã bị lẫn át với mùi thuốc nồng thật sự khiến chàng đau lòng. Cúi người ôm nàng về giường nằm, để nàng yên tâm nằm xuống.

-Nàng với vừa tỉnh nghỉ ngơi một chút. Phải làm theo lời dặn của thái y.

Nói rồi chàng rời đi, chàng thực sự phải rời đi sao? Nàng nhìn hình bóng khuất dần qua cánh cửa, nước mắt cứ ngỡ vì chàng mà cạn lại rơi xuống. Từng giọt, từng giọt nóng hổi chảy xuống gò má.

-Thật sự...thật sự...xin lỗi chàng..

Tối đến, nha hoàn đang chải tóc giúp nàng. Bỗng nàng cảm thấy tim như thắt lại, đau đớn, tay nàng ôm chặt ngực trái cả đội mày cũng nhíu lại, mồ hôi lạnh toát đầy cả trán. Nha hoàn thấy nàng có biểu hiện kỳ lạ liền tiến lên nhìn nàng, hoảng hốt rơi cả chiếc lược xuống. Miệng hét lớn:

-Nương nương...nương nương...người đừng làm nô tì sợ...Người đâu mau truyền thái y...Truyền thái y...

Từ miệng nàng phun ra một ngụm máu đỏ khiến nha hoàn sợ đến cả xanh mặt, ôm chặt nàng miệng không ngừng la hét kêu gọi người đến. Tim đau như muốn vỡ ra, nàng nhẫn chịu từng cơn đau đập đến nhưng rốt cuộc vẫn là không chịu được mà ngất đi.

-Hoàng thượng, tình trạng của nương nương ngày càng tệ rồi, thần cũng chẳng thể không chế được mấy phần. Bây giờ chỉ có thể giúp nương nương kê toa thuốc giảm đau thôi.

-Cút...CÁC NGƯỜI ĐỀU CÚT RA CHO TRẫm!!!

Tất cả nô tì đều sợ hãi nhanh chóng lui xuống. Chỉ còn mình chàng và nàng đang ngất đi. Tay sờ lên đôi gò má xanh xao của nàng. Khi nghe nàng đau tim đến mức phun ra cả máu. Trong lòng chàng chỉ có một cảm xúc đó là sợ...Chàng sợ mất đi nàng, chàng cũng tự biết bản thân quá đỗi ích kỷ là bản thân mình ép buộc mình không được có tình yêu...nhưng thật sự tình yêu đã ngấm ngấm mọc rễ trong lòng chàng.

-An nhi... Để vương như trẫm muốn gì được đó. Vậy trẫm có thể cầu xin mệnh sống cho nàng được không...có được không?

Chàng biết nàng không nghe được nhưng vẫn muốn nói ra, chưa bao giờ chàng nghĩ bản thân mình lại có lúc bất lực như vậy. Lúc sáu tuổi bị nghi oan là ăn cắp bảo vật bị phạt quý một ngày một đêm. Lúc 16 tuổi cùng phụ hoàng ra đánh trận đầu tiên, bị địch vây quanh cũng không hề nà. Lúc 20 tuổi phụ hoàng băng hà, chính chàng 1 tay dẹp yên nội chiến lẫn ngoại xâm, địch bất có thể chuyển bại thành thắng,,.Nhưng tại sao hôm nay người nằm trên giường

bệnh lại khiến chàng sợ hãi cùng bất lực đến như vậy? Tại sao?

-Hoàng thượng, đã đến lúc rồi ạ! – một tiếng nói của nam nhân từ bên ngoài truyền vào.

-Được, trăm đích thân xử lý, chuẩn bị hậu vệ bảo vệ hoàng hậu.

Chàng lại lưu luyến sờ tay vào gò má nàng, cúi đầu như nói cho nàng nghe:

-An nhĩ, trăm đi đòi lại công bằng cho nàng. Đợi trăm..

Tối đó, hoàng cung có sự chuyển biến lớn đến không ngờ. Chém giết, mùi máu lẫn vào nhau. Vậy chiến thắng thuộc về ai?

p/s: Chap sau bien lon nha. Thi xong roi nen ta se ra chap moi nhanh hon

Bạn đang đọc truyện *Phế Hậu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 8

Phủ của Hiền phi,

-Hoàng thượng giá đáo...

Nam nhân vận long bào bước vào. Hiền trước mắt chàng là nữ nhân khuôn mặt tròn tròn, thân hình mảnh mai, đôi mắt sáng lấp lánh, thêm nụ cười như ánh mặt trời. Thật sự là vẻ đẹp trong sáng, thuần khiết mà mọi nam nhân đều ưa thích. Nàng ta chính là Hiền phi.

-Hoàng thượng, chàng đến rồi

Chàng nhíu mày, giọng đánh lại:

-Từ khi nào nàng bất quy tắc như vậy, gặp thiên tử không hành lễ?

Hiền phi bất ngờ, chiếc miệng nhỏ còn hở ra, gương mặt xuất hiện vẻ bối rối. Trước đây nàng không hành lễ với chàng thì chàng cũng không nói gì. Nàng nghĩ chàng và nàng là..phu thê. Cúi người xuống hành lễ:

-Hoàng thượng cát tường.

-Đứng lên.

Được lệnh, nàng ta cũng đứng lên.

-Thiếp nghe nói hoàng hậu nương nương trở bệnh nặng, người không sao chứ?

Chàng cười lạnh nhìn nàng ta:

-Tin tức của nàng quả thật rất tốt, nhanh như vậy đã biết tin của hoàng hậu.

Nghe giọng của hoàng thượng, Hiền phi cũng nhận ra được chàng đang nén nộ khí. Trong tâm bỗng chốc lo lắng. Không lẽ chàng đã biết chuyện gì...?

-Trước đây, thiếp từng là nô tì thân cận bên cạnh hoàng hậu nên chỉ là quan tâm người một chút. Thật sự là không có ý gì.

Giọng nói của nàng ta mười phần ủy khuất, nhỏ nhẹ, thêm chút sợ hãi khiến người ta thương cảm. Chỉ là nam nhân trước mặt vẫn giữ gương mặt lạnh nhạt đó. Thật sự khiến nàng lo lắng tột cùng, vì nếu trước đây chàng sẽ an ủi nàng một chút.

-Quan tâm? Theo ta nghĩ với Hiền phi phải chính thành từ khác, là thăm dò. Không biết ta nói vậy có đúng tâm ý Hiền phi không?

Cơ thể Hiền phi run một cái. Đôi mắt đẹp cũng chuyển biến một chút tia độc. Nhưng rất nhanh chóng khôi phục lại vẻ ngây thơ, thánh thiện ban đầu.

-Ý hoàng thượng thần thiếp thực sự không hiểu?

Chàng cười ta một tiếng, không khí tràn ngập sự quỷ dị. Hiền phi cũng cảnh giác lùi một bước.

-Hiền phi, nếu như ngày đó ta không bắt được một tên thích khách thì có lẽ cả đời này cũng không nhận ra dã tâm của ngươi.

Từng lời nói ra như đinh đóng cột, tự tin như chàng đã nắm rõ hoàn toàn mọi chuyện. Ánh mắt của Hiền phi cũng thay đổi, từ dịu dàng, ngây thơ chuyển dần thành lạnh lùng, tàn độc.

-Quả không hổ danh là hoàng thượng triều Mãn. Có thể nhìn ra danh phận thật sự của ta nhanh như vậy.

Chàng cười lạnh nhìn nữ nhân trước mặt khiến chàng khinh thường. Nếu hoàng hậu thông minh thì nàng ta chính là ranh ma, xảo quyệt. Ngày đó, hoàng hậu cùng chàng đi An Nam du ngoạn bị thích khách tấn công, may mắn thay là bắt được một tên. Tuy nhiên hắn đã tự tử ngay sau đó khiến việc điều tra khó khăn. Trên người tên thích khách đó có hình xăm của bộ tộc Hinh gia, chàng điều tra Hinh gia trước tiên. Tuy nhiên vẫn không cứ tin tức gì đặc biệt. Nếu như muốn tạo phản, giết vua cướp ngôi thì lúc chàng bảo vệ nàng, tên thích khách đó có thể 1 đao giết chết chàng, chứ không phải chỉ gây 1 thương tích nhẹ như vậy. Và người hắn thực sự nhắm vào không phải là chàng mà là nàng, những tên thích khách đó chỉ là muốn giết chết hoàng hậu. Điều này càng khiến chàng khó hiểu, hoàng hậu thì có thể gây thù chuốc oán nào đến Hinh gia. Hơn hết Hinh gia và La gia còn là 2 bộ tộc lớn nhất quan hệ rất tốt sao có thể tự nhiên Hinh gia động đến người của La gia. Lập tức chàng và Dương tướng quân đã cùng nhau điều tra. Trên thi thể và vũ khí mà chúng sử dụng còn có 1 chi tiết, đó chính là lưỡi kiếm của chúng. Mỗi loại kiếm của từng gia tộc đều được chế tạo khác nhau để nêu lên đẳng cấp của gia tộc đó. Đó còn là sự kiêu hãnh nhưng lưỡi kiếm của chúng đa số đều không phải của Hinh gia. Mà là của phân tộc trước đây khi tiên đế còn sống, phân tộc đó bị tru di cửu tộc. Như vậy hậu duệ của phân tộc còn sót lại muốn tạo phản một lần nữa. Mục đích của chúng rất rõ ràng, khi hoàng hậu bị giết, nếu điều tra ra là người của Hinh gia làm thì La gia đương nhiên không bỏ qua. Nợ máu trả bằng máu. Không khó đoán được sau đó 2 gia tộc lớn đó sẽ gây chiến với nhau như thế nào. Như vậy nội chiến xảy ra khó lòng mà giải quyết.

-Điều trẫm không ngờ hậu duệ của phân tộc đó chính là nàng đó- Hiền phi

-Câm miệng cho ta! Ta không phải phân tộc.

Nàng ta như người điên, hét to một tiếng. Nụ cười, do tiền đề bắt tai, gia tộc nàng chính là muốn lên nắm quyền thay đổi đất nước hưng thịnh. Nhưng tại sao bị cho là tạo phản. Nhớ năm đó nàng chỉ mới 5 tuổi, được lão gia- chính là ông nội của nàng bảo vệ một cách kỹ lưỡng. Nàng chính mắt nhìn thấy từng người từng người thân của mình bị chém đầu trước mặt toàn dân. Từ đó, nàng không còn là một đứa trẻ ngây thơ gì nữa. Nàng đã tự mình dạy cho bản thân sự mạnh mẽ, mưu lược. Kế hoạch này nàng đã ấp ủ mười lăm năm cứ ngỡ là không sai sót. Nhưng không ngờ lại bị chàng phát hiện ra. Mím nụ cười chết chóc, nàng nói:

-Nếu ngươi đã biết, được, ta không giấu, chính là ta làm. Hôm nay ta sẽ thay gia tộc ta giết tên cầu hoàng đế ngươi.

Nói rồi nàng rút trong tay áo một phi tiêu trực tiếp phi thẳng về phía chàng. Chàng cũng nhanh nhẹn né đi. Nàng ta nhanh chóng chạy đến đầu giường, rút thanh kiếm gờ về phía nàng. Hoàng thượng không hoảng tiếp nàng tay không. Nữ nhân này tuy bề ngoài yếu đuối nhưng thân thủ không phải tầm thường. Ra tay dứt khoát, nhắm vào điểm chết. Chàng từ nhỏ đã luyện võ, lại có kinh nghiệm trên chiến trường, giết đấu từ lâu đã trở thành bản năng. Nàng ta tuy mạnh nhưng không phải đối thủ của chàng.

Nghe tiếng động bên trong, binh lính cùng Dương tướng quân nhanh chóng hộ giá. Rất nhanh chóng quân triều đình đã chia mũi nhọn về phía này thành một vòng tròn, khiến Hiền phi lùi không được tiến cũng không xong. Dương tướng quân ra lệnh;

-Ngươi phạm tội tày trời. Âm mưu tạo phản, còn không mau quỳ xuống xin tội.

Nàng cười lạnh nhìn về phía hoàng thượng:

-Ngươi biết ta muốn giết hoàng hậu. Hôm nay lại ở đây, ngươi không sợ ta động thủ 1 lần nữa?

Đối với sự uy hiếp của Hiền phi, chàng cũng chẳng sợ sệt gì. Cười lạnh nói:

-Nếu ngươi không hành động hôm nay thì Dương tướng quân cũng chẳng điều tra ra ngươi là hậu duệ của phân tộc. Ngươi thông minh nhưng trẫm vẫn đi trước một bước.

-HAHA...Quả nhiên là hoàng thượng anh minh. Đoán ra được ý đồ của ta. Nhưng ngươi thật sự nghĩ người ngươi phải đi là của ngươi à, đồ ngu ngốc?

Nói rồi, nàng ta trực tiếp lao thẳng thanh kiếm vào phía chàng, quân lính không ngăn ngại chia mũi nhọn vào người nàng ta. Một dòng máu nóng từ bụng nàng ta trào ra, ướt cả nền sàn, nàng ta ngục xuống. Chết không nhắm mắt. Còn chàng như đứng hình trước câu nói của nàng ta. Khi thấy máu chảy ra, chàng liền nghĩ đến bóng hình đó. Trong đáy mắt hiện lên tia giết chóc, hét lớn:

-Mau theo trẫm hộ giá hoàng hậu nương nương!!!

Vừa chạy nhanh đến phủ hoàng hậu, trong đầu chàng không ngừng cầu nguyện:

-An nhĩ, nàng không được có chuyện gì, phải đợi trẫm...đợi trẫm bảo vệ nàng...

Bạn đang đọc truyện *Phế Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 9

Chưa bước vào cửa phòng, chàng thì đã thấy xác của quân triều đình nằm rải rác dọc trên hành lang. Đầu đầu trong không khí cũng chỉ toàn mùi máu, mùi của sự chết chóc. Còn vài bước nữa là đến phòng của nàng, chỉ còn nghe tiếng dao kiếm dữ dội, tìm chàng như bật ra khỏi ngực. Vội vàng nàng bước chân càng nhanh hơn nữa, đứng trước cửa phòng, chàng có thể thấy được nơi đây hoang tàn như có trận mưa bão đi qua. Máu lênh láng khắp sàn. Bên dưới là những cái xác chẳng biết là địch hay thù. Một nam nhân thân vận y phục màu trắng xám nhưng đã bị nhuốm đỏ một mảng lớn. Trong vòng tay nàng là nữ nhân, mắt vẫn nhắm lại, gương mặt yếu đuối, xanh xao. Trên người nàng dính rất nhiều máu, chẳng biết là nàng bị thương hay máu của quân thù. Bên hông nam nhân có đeo mệnh phù, là mệnh phù của Hàn vương gia.

Hoàng thượng không để ý gì đến người nam nhân đó, chỉ bước lên cướp nàng từ tay Hàn vương gia về. Nhìn sơ thân thể nàng một lượt để chắc chắn nàng không bị thương. Quả thật nàng không bị thương nhưng hơi thở quá yếu. Chàng bồng nàng toan bước đi. Chàng không hỏi Hàn vương gia sao lại ở đây, đối với chàng điều đó không quan trọng, quan trọng bây giờ là mạng sống của nàng.

-Dương tướng quân, chuyện còn lại người xử lý cho trẫm.

-Vâng, hoàng thượng.

Đưa nàng về cung của chàng, đặt nàng xuống giường. Nô tì nhanh nhẹn thay y phục cho nàng, thái y cũng nhanh chóng bắt mạch, chuẩn đoán bệnh tình. Mạch của nàng bây giờ rất yếu chỉ sợ 2 ngày chỉ có thể còn 1 ngày nữa. Chàng đau lòng ôm nàng, chăm sóc suốt một đêm cho nàng.

Buổi sáng hôm sau, hôm nay buổi sáng rất đẹp, không mây, cũng có cái không khí của mùa xuân rồi. Nhưng sao có cứ gì đó trong không khí vẫn đượm buồn. Nàng mệt mỏi mở dần đôi mắt. Thật lòng nàng muốn ngủ, ngủ lâu một chút nữa nhưng nàng muốn làm những điều chưa làm với chàng, còn nhiều điều muốn nói với chàng. Nên bản thân mới cố gắng gượng dậy một chút. Thấy chàng gục xuống giường, tay vẫn nắm lấy bàn tay nàng, khiến nàng mỉm cười nhẹ. Nàng hơi động thân, muốn ngồi dậy, khiến chàng tỉnh giấc. Nhìn nàng mở đôi mắt đẹp nhìn nàng khiến chàng nở nụ cười.

-An nhi, nàng tỉnh rồi? Dậy một chút ta truyền thái y.

Chàng chưa kịp ra lệnh nàng đã ngăn chàng lại. Chàng nhẩn nại chờ nàng nói.

-Không cần làm phiền Tô thái y. Thiếp không sao, chỉ là thiếp đói rồi.

-Đói sao? Để ta dặn Ngự thiện phòng làm vài món nàng thích.

Nàng gật đầu, nha hoàn giúp nàng chải lại tóc và thay y phục. Đây là bộ y phục nàng thích nhất. Màu xanh lam trang nhã, thêm chiếc trâm chàng từng tặng nàng thật sự rất hợp. Cùng chàng dùng bữa, thật sự chàng gấp cho nàng rất nhiều. Nhưng nàng chỉ có thể dùng vài miếng thì buông đũa. Chàng cũng chẳng ép nàng, chàng giúp nàng đi dạo một chút.

-Hoàng thượng?

Nàng mở lời gọi chàng.

-Sao?

Nàng nhìn hoa anh đào nở dần, thật sự rất đẹp. Nàng lại nhớ đến cây hoa anh đào ở An Nam, không biết nó đã nở hay chưa?

-Nếu có thể, chàng có thể gọi ta bằng 2 tiếng...nuong tử không?

Chàng sững sốt nhìn nàng. Tâm muốn gọi nàng bằng nuong tử rất nhiều nhưng sao từ thốt ra miệng lại không phải như vậy?

-Dưỡng bệnh tốt đi!

Quả nhiên, dù có chuyện gì đi nữa thì chàng vẫn là vua, nàng vẫn thần, mãi mãi là như vậy. Nàng đang mong sự thương hại từ chàng sao? Bỗng nàng quỳ xuống, cúi đầu, mờ giọng nghẹn ngào nói với hoàng thượng:

-Hoàng thượng, người có thể thực hiện ước nguyện cuối cùng này của thiếp được không?

Chàng hoảng hốt toan đỡ nàng lên nhưng đã bị nàng ngăn lại.

-Người phải hứa với thiếp là sẽ thực hiện được. Chàng yên tâm, không nằm ngoài khả năng của chàng. Có thể không?

Đối đầu với sự cứng đầu của nàng, chàng chỉ có thể gật đầu đồng ý. Nhưng nàng vẫn quỳ ở đó, mờ miệng nói:

-Khi ta mất...chàng có thể đưa thi thể ta về La gia không?

CHàng mở to mắt nhìn nàng, không cần phải hỏi cũng biết chàng đang tức giận đến cỡ nào. Nàng là hoàng hậu, đương nhiên phải chôn cất cùng hoàng đế. Chẳng lẽ đối với nàng cùng yên nghỉ cùng trẫm cũng là...một sự thiệt thòi. Đối với lời hứa thì chàng không bao giờ rút lời.

-Được...Tùy ý nàng.

-Ta...Hoàng thượng...

Nếu như có thể, nàng sẽ muốn sống lâu thêm một chút để không yêu cầu chàng thực hiện ý nguyện cuối cùng của mình..

Nếu như có thể, nàng sẽ muốn cùng yên nghỉ với chàng nhưng đây là điều nàng chỉ có thể làm để báo hiếu cha mẹ...

Nếu như có thể, nàng thật sự không muốn chàng và nàng sinh ra trong thân phận tôn quý nghiệt ngã này...

Nhưng đó chỉ là "nếu như", mãi mãi cũng chẳng thể thành sự thật. Nàng biết rõ mà chính chàng cũng biết điều đó.

Gió mùa xuân thổi đến từng cơn, mát mẻ, tươi mới nhưng đối với hoàng cung thì lúc này đây. Từng cơn gió thổi mang theo những nỗi buồn không tên làm đượm buồn cả một bầu trời. Chàng ôm nàng trong lòng, hơi thở yếu ớt của nàng khiến chàng càng đau lòng. Nàng thật sự muốn nhắm mắt lại, ngủ thật sâu, thật sâu bởi nàng mệt quá rồi. Cả thân thể không chút sức lực dựa vào chàng, từng hơi thở yếu ớt đến nặng nề tựa hồ bên cạnh mắt cũng đã ướm đỏ.

-Nàng không phải thích thả diều sao. Có muốn thả diều với trẫm một chút không?

Nàng mệt mỏi đến không thể trả lời chàng, chỉ có thể gật đầu nhẹ ngẫm đồng ý. Không lâu sau, thái giám đã đem đến một con diều hình phượng hoàng. Giúp hoàng thượng thả diều bay cao sau đó giao cho người. Hai người, một lớn, một nhỏ, cùng nhau ngồi dưới bóng cây đào, hoa anh đào rơi xuống tạo nên khung cảnh nên thơ, đẹp đến lãng mạn. Bóng chiều dần ngả xuống, nàng mở miệng:

-Bệ hạ...Nếu thật sự có kiếp sau, ta hy vọng ta và chàng không sinh ra trong hoàng thất. Bởi nơi đây mệt mỏi quá...Thiếp cảm thấy mệt rồi...thật...sự...

Tiếng nói của nàng ngắt quãng dần, hơi thở trở nên dồn dập rồi ngừng hẳn. Giây phút đó con diều phượng hoàng trong tay chàng rơi xuống, rơi một cách tự do. Chàng nghe được tim mình cũng như ngừng đập, chỉ có thể hét lên, ngắt gao ôm nàng vào lòng.

-Aaaa...An nhi...An nhi...

Tất cả nhà hoàn đều quỳ xuống, nhà hoàn thân cận bên cạnh nàng khóc đến không thể điều hòa hô hấp. Bỗng chàng ôm nàng đi vào bên trong, miệng không ngừng la hét tìm thái y. Đến khi thái y bắt mạch cho chàng đều quỳ xuống, nghẹn ngào nói;

-Hoàng hậu nương nương...người đi rồi...

Chàng vẫn là không tin.

Nàng đã nói là muốn đi xem cây hoa anh đào đó có nở hay chưa. Tại sao không chờ chàng dẫn nàng đi?

Nàng nói muốn nghe chàng gọi nàng là nương tử. Tại sao chàng gọi cả trăm lần rồi, nàng vẫn chưa mỉm cười với chàng?

Nàng nói nàng biết chàng cần nương tử vâng lời. Tại sao chàng ra lệnh cho nàng tỉnh lại, mắt nàng vẫn nhắm chặt?

Tại sao. Mọi thứ tại sao trở nên tệ hại đến như vậy? Chàng mệt mỏi gục xuống giường bệnh. Cả một cung đều mang trên mình màu tang trắng, tiếc thương cho hoàng hậu tội nghiệp.

Nắng chiều dần tắt qua những tán cây, từng chút một, từng chút một, ánh sáng biến mất. Giống như nàng, dần dần, dần dần...rời bỏ chàng...rời bỏ thế gian này...

Bạn đang đọc truyện *Phế Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10

Mười ngày sau,

Khắp nơi trong cung và ngoài thành vẫn còn nhuộm màu trắng. Mười ngày trước, triều đình thông tin hoàng hậu nương nương băng hà do bệnh tật, tổ chức quốc tang. Nơi nơi đều là sự tan thương, ưu buồn, giống như thế gian này vừa mất đi một ánh sáng của mặt trời.

Tại cung của hoàng thượng, mùi rượu bốc lên nồng nặc.

-Xoảng...

Chàng vươn tay ném bình rượu đã hết. Mười ngày nay chàng hầu như đã đánh mất hình tượng hoàng đế băng lạnh, bình tĩnh của mình. Bây giờ chàng tiền tụy, hốc hác thấy rõ, vùi đầu vào rượu để quên nằng. Chàng đã mười ngày không thượng triều khiến quần thần lo lắng cho tương lai đất nước. Ai cũng không khuyên được chàng.

-Mau... mau... đi lấy rượu cho trẫm... Ức... ức....

Từ giọng nói cũng biết rõ chàng đã say như thế nào. Thái giám bên cạnh sợ hãi không dám đi lấy thêm rượu. Nếu cứ uống nữa, có lẽ hoàng thượng không chịu đựng được nữa.

-Lệnh của trẫm, người không nghe?

-Hoàng thượng... người đừng uống nữa... người say lắm rồi... thân diu người đi nghỉ...

Thái giám lấp bắp trả lời chàng. Dù đi theo hoàng thượng từ lúc người chưa đăng cơ, thấy người trải qua gian khổ, mắt mắt cũng đã nhiều năm như vậy. Nhưng chưa bao giờ nhìn thấy người đánh mất chính mình như ngày hôm nay. Hoàng thượng đã không còn xem trọng ngai vàng này nữa sao?

Chàng nhìn thái giám cười lạnh. Tại sao bây giờ cả một tên thái giám còn dám kháng lệnh của chàng? Nàng cũng vậy, chàng ra lệnh cho nàng đừng rời đi nhưng tại sao cứ thế rời xa chàng? Tại sao? Tại sao lại như vậy? Tức giận, chàng nắm bình rượu khác trên bàn, tiếp tục ném. Tiếng vỡ tiếp tục vang lên trong gian phòng. Chàng cứ điên cuồng, điên cuồng hét lên. Bực tức, thương nhớ, mọi thứ dồn nén lại đều bị chàng trút lên những bình rượu. Thái giám thực sự đã sợ hãi quỳ xuống cầu xin chàng bớt giận. Chàng hít một hơi thật sâu, động tác ném đồ cũng dừng lại. Không gian bỗng im lặng hẳn đi, chỉ còn nghe tiếng hít thở nặng nề của chàng.

-Cút đi.

-Ta bảo người cút đi!

Chàng hét lên, thái giám sợ hãi bỏ chạy ra ngoài. Bây giờ thì không còn ai nữa, chỉ còn chàng và những mảnh vỡ. Một mồi chàng gục xuống bàn, miệng vẫn không ngừng lấp bắp:

-An nhĩ, tại sao... tại sao... lại rời xa trẫm... tại sao...

Trong mơ, chàng cảm nhận được một bàn tay ấm áp đang vỗ về vai mình. Động tác nhẹ nhàng, yêu thương như đang dỗ dành một đứa trẻ. Chàng dần mở mắt, đối diện với chàng là một bà lão thân vận phụng bào. Gương mặt tuy đã nhiều nếp nhăn nhưng vẫn không che đi hết sự uy nghiêm, đôn hậu của bà. Bên cạnh bà còn có một cây gậy, thoát nhìn cũng biết làm bằng gỗ quý, trên đó còn đính một viên đá quý. Nhìn chàng tỉnh lại, bà chỉ cười:

-Tỉnh rồi?

-Hoàng ngạc nương, người...

Giọng chàng khan đi, gọi bà. Bà chính là hoàng thái hậu, là đương kim hoàng hậu xưa của tiên đế. Cũng là ngạc nương của chàng.

-Nếu ta không đến xem con thì đám quần thần có lẽ cũng không chịu để yên nữa.

Chàng thờ dãi nhìn bà. Quả thật, chàng bị hồ đồ mất rồi.

-Nhi thần đúng là ngu ngốc phải không ngạc nương?

Chàng bây giờ không phải là hoàng thượng cao cao tại thượng gì nữa. Mà như một đứa trẻ làm lỗi tựa vào vai mẹ mình.

-Sao hoàng thượng lại cho rằng mình như vậy?

Bà không oán giận gì về việc chàng bỏ bê triều chính. Vì bà biết bây giờ con trai bà đang chịu những đau khổ như thế nào. Chỉ là bà muốn ôm nó một chút, an ủi nó một chút. Bà biết nó phải giả vờ mạnh mẽ bao nhiêu từ khi biết nhận thức mọi việc đến bây giờ. Hoàng thất là vậy, nếu không muốn bị ức hiếp, chôn vùi thì phải tự mạnh mẽ, tự tạo sức mạnh, tiền đồ cho bản thân.

-Ta là hoàng thượng một nước mà cả nữ nhân mình yêu vẫn không giữ lại được. Người hỏi ta không phải ngu ngốc hay sao?

-Hoàng thượng, người đừng nói vậy. Mọi chuyện xảy ra đều do trời sắp đặt. Có duyên thì gặp, hết duyên thì rời đi. Sinh- lão- bệnh- tử, đã là truyện tất yếu cả thế gian. Người có muốn thay đổi cũng chẳng thay đổi được gì.

Chàng lắc đầu, hướng mắt nhìn xa xăm, trong đầu lại nhớ về bóng hình đó. Tìm lại thất đau đớn.

-Nếu như trước đây ta tốt với nàng nhiều hơn, có phải bây giờ sẽ không hối tiếc?

-Người và tiên đế đều giống nhau, chính là quá cứng đầu, đều cho rằng tình yêu là nhược điểm chí mạng của hoàng đế. Nhưng tiên đế khác người, người có tình yêu còn ông ấy thì không.

-Nói vậy, hoàng ngạc nương cũng không yêu tiên đế?

Bà cười, chống gậy đi đến bên cửa sổ, nét mặt lại thoáng buồn:

-Ta và tiền đế liên hôn vì chữ hiếu. Người và hoàng hậu lại không giống bọn ta, tuy cuộc hôn nhân này là liên hôn nhưng cả 2 đều bắt đầu từ tình yêu. Nếu như không phải như vậy, hoàng hậu mất đi. Người cũng sẽ không như bây giờ?

Bà dò xét gương mặt của chàng, lượn thấy nét mặt chàng hiện rõ tiếc nuối. Bà lại lên tiếng:

-Nếu người đã quyết định không giữ lấy thì mất đi cũng đừng hối tiếc mới phải.

Đáy mắt chàng hiện rõ một chút ngạc nhiên, sau đó lại bắt đầu thăm dò nét mặt của hoàng thái hậu. Bà vẫn điềm đạm như vậy, không có gì đặc biệt.

-Hoàng thượng đừng bắt ngờ. Người gạt được ai nhưng không gạt được ta. Người đừng tưởng bà lão này suốt ngày chỉ niệm Phật không biết gì. An nhi con bé thật sự không mất...có phải không?

Chàng có một chút sững sờ nhưng rất nhanh ssau đó lại biến mất. Trên môi lại hiện ra nụ cười khổ, miệng chua xót cất lời:

-Quả là không chuyện gì có thể giấu được hoàng ngạc nương.

Trong đầu chàng lại hiện lên khung cảnh yếu ớt của nàng mười ngày trước. Thân ảnh đó như ám ảnh chàng, khắc sâu vào tâm trí của chàng không thể nào phai được.

p/ s: các nàng đừng hỏi ta là HE hay SE nữa nha. Đọc rồi sẽ biết thôi...

Bạn đang đọc truyện *Phế Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11

Mười ngày trước,

Buổi tối gieo xuống phủ hoàng hậu, trong gian phòng một nam nhân vận long bào vẫn ôm chặt người phụ nữ của mình. Chàng điên cuồng la hét, ép buộc thái y phải cứu nàng.

-Đám thái y các người, mau nghĩ cách cứu nàng. Nếu nàng không tỉnh lại, trẫm không ngại xử trảm các người đâu.

Vì chuyện này mà tất cả thái y giỏi nhất của thái y viện đều ở đây. Dù các thái y bắt mạch cho nàng bao nhiêu lần đi nữa thì động mạch của nàng cũng không thể đập lại. Nhưng khi nghe hoàng thượng đe dọa, Tô thái y chỉ có thể tiến lên bắt mạch cho hoàng hậu một lần nữa. Một lần nữa lại là cái lắc đầu của ông.

-Bẩm hoàng thượng, người đã khuất cũng không thể sống lại. Xin hoàng thượng nén đau thương.

Chàng ném ánh nhìn lạnh lùng về phía Tô thái y. Tất cả thái y cùng nô tài đều sợ đến mức hô hấp cũng không dám mạnh. Vì họ biết ánh mắt đó là dấu hiệu cho biết hoàng thượng...Người đang vô cùng tức giận.

-Các người có phải thái y không? Cơ thể nàng vẫn còn ấm như vậy, các người lại cho nàng đã mất?

Chàng lạnh lùng nói ra, dù chính chàng cũng biết thái y ở thái y viện đều là nhân tài xuất chúng được tuyển chọn kỹ càng. Chàng cũng biết họ đã đưa ra phán đoán. Nhưng khi nhìn nàng, nhìn nàng yếu đuối như vậy, cảm nhận sự ấm áp nho nhỏ trên người nàng thì chàng vẫn lừa dối bản thân cho rằng nàng vẫn còn sống. Chỉ là bây giờ nàng...nàng đang trừng phạt chàng thôi, có đúng không?

Tô thái y nhìn hoàng thượng đau lòng như vậy, chính ông cũng bất lực. Nhưng trong chốc lát, đáy mắt ông sáng lên. Đúng vậy có thể nhờ người đó cứu hoàng hậu. Ông sang nói nhỏ với một thái y khác, thái y đó cũng kinh ngạc nhưng sau đó cũng gật đầu nhanh chóng rời đi.

-Hoàng thượng, nếu có thể thì có một người có thể giúp cứu sống hoàng hậu nương nương.

Chàng nghe lời nói của thái y mà khuôn mặt như bừng sáng. Giống như khi bạn nghĩ bạn đang ở một nơi tối tăm nhất tìm thấy một nguồn ánh sáng nho nhỏ. Hy vọng ngập tràn trong chàng, chàng nắm chặt tay của nàng. Quay sang nói với thái y:

-Là ai?

-Bẩm hoàng thượng, là Dương thái y, ngài là sư thầy của ta cũng từng là người cứu sống tiên đế năm xưa. Y thuật có thể nói là xuất sắc. Chỉ có thể mong Dương thái y có thể giúp đỡ hoàng hậu. Tạo nên kỳ tích giống như năm xưa cứu sống tiên đế.

- Vậy bây giờ ông ta ở đâu?

- Thừa hoàng thượng, sau khi tiền đế mất, ngài đã rời khỏi thái y viện, rồi cung trở thành một y sĩ ngoài thành. Người yên tâm thần đã cử người dẫn Dương thái y đến.

Chàng gật đầu cũng không nói gì thêm nữa. Ôm nàng trong lòng, vỗ về lưng nàng, nhỏ nhẹ nói như năn nỉ, van xin nàng:

- An nhi, nàng có thể vì trẫm mà cố gắng hơn không? Cố gắng chịu đựng chiến đấu hơn không?

Tất cả mọi người đều im lặng chờ đợi. Một giây cứ như một năm trôi qua, cứ một giây trôi qua, hy vọng trong chàng càng giảm đi một chút. Chàng sợ, sợ nàng không thể chịu đựng hơn nữa, sợ nỗ lực đó không thể đón Dương thái y, sợ Dương thái y không tạo nên kỳ tích... Sợ nàng mãi mãi rời xa chàng.

Một lúc sau, nha hoàn của nàng hốt ha hốt hải chạy vào;

- Hoàng thượng, Dương thái y... ông ta đến rồi...

Chàng đứng bật dậy, nhìn ra trước cửa. Một ông lão ăn vận bình thường, khoác một lớp áo trắng bên ngoài. Thoạt nhìn qua cũng ngoài sáu mươi xuân rồi. Râu tóc đều bạc phơ, chỉ có đôi mắt vẫn không hề giảm đi, sự già dặn càng khiến ông thêm kinh nghiệm và có chút nhân hậu. Ông hướng mắt nhìn hoàng thượng, đôi môi khẽ cười nhưng khi nhìn đến nữ nhân đang yếu đuối nằm trên giường bệnh thì đôi môi khẽ cau lại. Ông không ngại ngần hoàng thượng đến trước mặt mà đi đến bên giường bệnh, Chàng cũng không ngăn ông ta lại vì biết bây giờ chỉ một giây thôi cũng có thể tạo nên kỳ tích.

Ông ta nhìn nàng một lượt, sau đó giờ tay bắt mạch cho nàng. Ông ta nhắm mắt lại, cảm nhận nó một cách chậm rãi, tất cả mọi người đều im lặng tạo không gian để Dương thái y có thể tập trung. Tuy nhiên động mạch của nàng thật sự đã ngừng đập. Nhưng ông không bỏ cuộc, đưa tay dò cổ của nàng ấn mạnh. Chàng nhủ mấy tiếp tục nhìn hành động của thái y. Ông ta cảm nhận xem liệu nàng có thể cứu nữa không?

Bỗng nhiên, đôi mắt ông sáng lên, theo như ông suy luận từ mạch của nàng. Tuy động mạch ngừng đập nhưng các mạch còn lại vẫn còn động nhẹ. Nếu không phải là người có kinh nghiệm thì không thể cảm nhận được. Tim nàng tuy ngừng đập nhưng đó không phải là chấm dứt. Có thể nàng ta bị tắc nghẽn động mạch dẫn đến máu không được truyền đến tim. Tuy nhiên nếu như vậy thì còn có thể có cách, vì trước đây đã có thái y dùng cách châm cứu để nối thông mạch máu. Tuy cách này có hiệu quả bây giờ nhưng lại không dài lâu. Hơn hết, nữ nhân này có vẻ muốn từ bỏ.

- Hoàng thượng, có thể cứu nhưng thành công hay không thần không thể xác định do hoàng hậu bất tỉnh cũng gần nửa canh giờ rồi. Hơn hết thần không thể cứu một người mà người đó không muốn sống nữa.

Khi nghe Dương thái y nói còn có thể cứu nàng thì hy vọng trong chàng lại tràn trề. Nhưng tại sao nàng lại từ bỏ? Không, chàng nhất định không cho phép, nàng nhất định phải bình an sống.

- Trẫm lấy cương vị của vua triều Mãn ra lệnh cho người ngay lập tức cứu người.

Giọng nói chàng lạnh lùng, uy nghiêm ra lệnh. Chính hoàng thượng đã lên tiếng thì Dương thái y không thể nào không cứu bởi lệnh vua là lệnh trời. Nhưng so với ông, châm cứu không phải là sở trường, sở trường của ông là bắt mạch và kê thuốc. Kỳ tích năm xưa cứu tiên đế cũng không phải công của một mình ông chỉ vì ông là người có thể nói phải bắt đầu cứu tiên đế từ đâu nên công trạng lớn nhất là của ông. Nhưng ông biết đồ đệ, Tô thái y của mình có thể, ông quay sang Tô thái y;

- Con mau sang giúp ta.

Tô thái y gật đầu, mau chóng bước lên giúp đỡ. Điều khó khăn nhất là không biết động mạch bị tắc nghẽn ở điểm nào. Cho nên bây giờ là tập trung vào việc tìm ra nơi máu chót đó mới có thể bắt đầu châm cứu. Nhưng còn có một việc khác cần làm là nấu thuốc, tuy không thể chữa trị hoàn toàn nhưng đó cũng là một cách. Ông lại quay sang nói với một người khác:

- Người mau chuẩn bị một cốc giấm táo, một cốc nước gừng, cốc mật ong, cốc nước chanh và cốc nước tỏi ép. Đem hỗn hợp nước gừng, nước tỏi捣 vào nồi đất. Đổ thêm nước chanh và giấm táo. Nồi lửa to, đun cho đến khi nước sôi thì vặn nhỏ lửa, đun liu riu. Không cần đậy nắp nồi để nước bay hơi hết. Đun nhỏ lửa đến khi còn một nửa tắt bếp. Đợi cho nhiệt độ thuốc nguội đi thì đổ vào, khuấy đều.

Đây là gọi là Thực liệu pháp, một phương pháp có thể giúp mạch máu được thông và bệnh tim mạch. Sau đó ông lại tập trung vào việc tìm kiếm động mạch bị nghẽn, chàng đứng kế bên tay nắm chặt thành nắm đấm, không ngừng cầu nguyện cho nàng.

- Tìm thấy rồi, Tô thái y, con mau dùng phương pháp thông mạch ở đây. Sau đó băng buộc chặt chỗ châm kim. Nhớ phải thật cẩn thận.

Tô thái y gật đầu nặng nề, ông làm theo chỉ dẫn của Dương thái y. Thật tâm trong ông cũng có một chút lo lắng vì chưa bao giờ ông thực hiện phương pháp này vì trong sách vở nó chỉ là lý thuyết cơ bản. Song song với việc châm cứu của Tô thái y, Dương thái y cũng chăm chú thực hiện các liệu pháp khác như ép tim, mát xa vùng động mạch ở tay để máu có thể chảy vào tim. Một hồi lâu, ông lại bắt mạch cho hoàng hậu, thấy mạch ông cũng hiện rõ lên sự ngạc nhiên.

- Tô nhi, con mau xem mạch cho hoàng hậu.

Tô thái y cũng xem mạch cho hoàng hậu. Ông vui mừng reo lên:

-Đập rồi, động mạch của hoàng hậu đập rồi.

Quả thật vậy, động mạch của nàng đã đập lại tuy đó chỉ là rất nhỏ, tim cũng đập chậm chậm trở lại. Nàng bắt đầu có những hơi thở yếu ớt. Chàng như vui sướng muốn vỡ òa, muốn tiến lên ôm nàng nhưng lại phải kìm lại vì biết bây giờ nàng rất yếu, chỉ có thể vui mừng gọi tên nàng:

-An nhi...An nhi của trẫm..

-Hoàng thượng yên tâm, dùng phương pháp này sau mười hai canh giờ hoàng hậu có thể tỉnh lại. Nhưng phương pháp này không thể kéo dài lâu, nó còn có thể đem lại nhiều di chứng về sau. Nhưng đây là cách có thể cứu nương nương bây giờ. Chỉ cần dùng theo Thực liệu pháp của thần thi có thể kéo dài bệnh của nương nương.

Chàng nghe đến di chứng của nàng. Tim lại bỗng nhói đau. Nhìn cơ thể nhỏ bé đầy kim châm, băng gạc, cố gắng chiến đấu lấy lại hơi thở, chàng lại cảm thấy đau đớn. Chàng thề kể từ bây giờ chàng sẽ làm mọi thứ để bù đắp cho nàng.

Ánh trăng hôm nay xuất hiện, to tròn, rất đẹp. Đây có thể khởi đầu đẹp nhưng cũng có thể là khởi đầu cho một sự chia ly mới....

Bạn đang đọc truyện *Phế Hậu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 12

Trời cũng đã tờ mờ sáng, ánh hồng đầu tiên trong ngày cũng dần dần lộ dạng. Nha hoàn cẩn thận bưng bát thuốc vừa nấu xong đi vào phòng. Không có gì bất ngờ chỉ là hình ảnh quen thuộc đó, đã hơn mười canh giờ rồi nhưng hoàng hậu vẫn chưa tỉnh, hoàng thượng cũng đã thức đủ một đêm rồi. Nha hoàn thở dài, tiến lên, đặt bát thuốc xuống, quỳ xuống làm lễ:

-Hoàng thượng cát tường.

Chàng không quay sang, chỉ một mồi lên tiếng:

-Đứng lên đi.

Chàng thật sự bất an rồi, Dương thái y nói chỉ cần tám đến mười hai canh giờ nàng sẽ tỉnh nhưng đến tận bây giờ nàng chỉ nằm nhắm mắt ở đó. Hơi thở của nàng vẫn yếu ớt như vậy, gương mặt thì không chút huyết sắc khiến chàng càng đau lòng. Lấy tay nàng đan vào tay mình, chàng tiếp tục chờ đợi, chỉ cần nàng còn chút hơi thở, chàng sẽ làm mọi cách cứu nàng từ cõi âm trở về.

-Hoàng thượng, thuốc đã nấu xong rồi. Dương thái y nói có thể cho nương nương uống.

Chàng gạt đầu, tay đỡ chén thuốc, thổi nguội giúp nàng.

-Người lui ra đi. Trẫm sẽ cho nàng uống.

-Vâng, nô tì cáo lui.

Chàng thổi từng muỗng thuốc giúp nàng, sau khi xác định thuốc chỉ còn ấm ấm mới đưa đến miệng. Chàng cố gắng đút thuốc vào nhưng môi nàng vẫn mím chặt, thuốc cứ thế chảy ra ngoài. Chàng luống cuống lau cho nàng. Sau đó, cầm chén thuốc hít một hơi vừa vặn ngấm một ngụm nhỏ, áp chặt môi mình xuống môi nàng, ép buộc nàng mở miệng. Cứ thế từng ngụm thuốc nàng đều uống hết. Chàng cười thỏa mãn, vрон tay chạm vào bờ môi có chút hồng hồng của nàng. Đã từ bao giờ, chàng và nàng không có những cử chỉ thân mật như vậy. Chàng cúi xuống, nói nhỏ với nàng:

-An nhi, nàng có thể vì trẫm mà tỉnh lại không? Nàng còn định trừng phạt trẫm đến bao giờ nữa. Trẫm thực sự... sợ đánh mất nàng rồi.

Lời chàng nói ra hoàn toàn là sự thật. Nàng không tỉnh khiến chàng bất an nhưng cái chàng sợ hơn chính là khi nàng tỉnh lại rồi... Tâm của nàng không có chàng. Lúc Hán vương gia ép nàng vào lòng, bảo vệ nàng, chính chàng còn không nhớ bản thân có thể làm như vậy vì nàng. Thứ chàng muốn là đem lại cho nàng hạnh phúc nhưng tất cả điều chàng làm lại tổn thương nàng sâu sắc. Bản thân mình còn hận chính mình sao có thể mong nàng tha thứ sau ngần ấy truyện.

-An nhi, trẫm chỉ cho nàng hai canh giờ nữa. Nếu nàng không tỉnh lại, trẫm sẽ cho người san bằng La gia.

Giọng chàng đành lại, gương mặt cũng lạnh lại. An nhi, muốn cứng đầu với chàng, chàng sẽ cho nàng biết ai mới là người làm chủ.

Một canh giờ qua đi, nàng vẫn không có động tĩnh gì, vẫn là nằm trên giường nhắm chặt mắt. Chính chàng cũng đang kiên nhẫn đợi nàng tỉnh dậy. Chàng muốn xem là nàng cứng đầu hơn hay chàng kiên quyết hơn. Nhưng khi đúng hai canh giờ, nàng vẫn là nằm đó, không tỉnh lại. Chàng thở hắt ra một hơi, nắm chặt tay lại đứng dậy.

-Người đầu mau truyền Ninh tướng soái đến đại điện gấp trăm.

Chàng ra lệnh, nhìn nàng một hồi sau đó toan rời đi. Chàng dặn dò nha hoàn thân cận bên cạnh nàng chăm sóc nàng cẩn thận. Nhưng khi chàng bước ra khỏi cửa đã nghe tiếng nha hoàn ở trong kêu lên:

-Nương nương, người...

Đáy mắt xẹt qua tia vui mừng nhưng cũng bất an. Nhanh chóng chạy và trong, đẩy nha hoàn sang một bên nắm tay nàng, miệng không ngừng gọi:

-An nhi...

Nàng nằm trên giường bệnh, đôi mày đẹp khẽ nhíu lại, đôi môi mấp máy như uống nói gì đó. Chàng vui mừng quay sang ra lệnh cho nha hoàn:

-Mau gọi thái y đến đây.

Chàng cúi xuống để nghe rõ hơn nàng nói gì, tay vẫn nắm chặt tay nàng. Do bất tỉnh quá lâu nên cổ họng nàng có chút khô nên không thể nói rõ thành lời. Khó khăn lắm mới thốt ra chữ "Nước". Chàng nghe rõ liền đi đến bên bàn rót cho nàng một cốc nước, giúp nàng ngồi dậy sau đó đưa cốc nước đến miệng nàng. Nàng cũng uống từng ngụm nhỏ, sau đó bình trọng lại hơi thở. Cơ thể mệt nhọc tựa vào người chàng, mắt dần tập thích nghi với ánh sáng. Chàng mỉm cười, cúi xuống đặt lên đầu nàng một nụ hôn nhẹ. Thái y cũng lần lượt đi vào, thấy hoàng hậu nương nương tỉnh lại ai cũng vui mừng.

-Tham kiến hoàng thượng, hoàng hậu nương nương.

-Không cần đa lễ, Dương thái y mau đến xem mạch cho nàng.

Dương thái y gật đầu, đi đến giường bệnh bắt mạch cho nàng. Mạch tượng của nàng dần ổn định lại, nơi châm kim cũng chưa có dấu hiệu chảy máu hay bất lợi gì. Nàng nhìn mọi người sau đó nhìn thái y đang bắt mạch cho nàng, ánh mắt lại dời đến tay của hoàng thượng đang ôm chặt mình. Bất giác quay đầu nhìn thấy nụ cười của chàng, gương mặt lại đỏ lên. Chàng nhìn thấy cử chỉ đáng yêu đó của nàng, khóe miệng càng cười sâu hơn. Sau đó thái y và chàng nói gì đó nàng cũng không để tâm.

Chính nàng còn cứ nghĩ bản thân đã chết rồi nhưng có lẽ ông trời vẫn chưa hành quyết nàng. Cho nàng một cơ hội sống nữa, một cơ hội làm lại từ đầu. Sau khi bắt mạch, kiểm tra một lượt cho nàng, thái y lui xuống, đám nô tì cũng lui ra theo lệnh của hoàng thượng.

Nàng vẫn nằm trên giường bệnh ngắm nhìn bàn tay nàng và chàng đan vào nhau. Một tay chàng đan tay nàng, tay còn lại chạm vào khuôn mặt trái xoan xinh đẹp của nàng. Nếu có thể chàng hy vọng thời gian dừng ngay tại lúc này. Nàng không mạnh mẽ gì hết, chỉ ngoan ngoãn nằm đây nhìn chàng, dựa vào chàng.

-An nhi của trăm...

Chàng không kìm được xúc động ôm nàng vào lòng nhưng nàng lại không phản ứng gì. Từ lúc tỉnh lại nàng không biết phải đối mặt với chàng như thế nào. Chàng dịu dàng với nàng như vậy khiến nàng cảm thấy có gì đó không chân thực. Chính nàng cũng không biết nên đối với chàng như thế nào, lạnh lùng như lúc trước hay ngoan ngoãn với chàng. Nàng thật sự...không biết.

Thấy nàng không phản ứng gì, tim chàng có chút mất mát nhưng cũng không hề gì. Chàng biết nàng đang rất hoang mang, rất bối rối. Chàng tình nguyện đợi, đợi nàng chấp nhận chàng.

Sau khi dỗ nàng ngủ, chàng phải đến đại điện xử lý công vụ, tấu chương sắp thành nhiều tầng khiến chàng phải lắc đầu. Đến tận khuya, chàng mới xử lý xong mọi việc. Chàng không nghỉ ở đại điện mà đi đến phủ của nàng.

Bước vào cửa, đã nghe thấy tiếng cười nói của nha hoàn bên cạnh nàng. Nhìn thấy nha hoàn lái nhai bên tai khiến nàng cũng thấy tức cười liền mỉm một nụ cười nhẹ. Nhìn thấy nụ cười của nàng chàng cũng bất giác cười theo.

-Làm tốt đấy, có thể khiến cho hoàng hậu cười.

Chàng lên tiếng, nàng và nha hoàn nhìn ra phía cửa đã thấy chàng dựa vào cửa. Nha hoàn hiểu chuyện hành lễ rồi lui xuống. Nhưng còn nàng liền thu nụ cười lại, đáy mắt hiện lên chút nghiêm túc. Chàng chậm rãi đi đến bên cạnh nàng.

-Khuya như thế còn chưa nghỉ ngơi, nàng vừa mới tỉnh lại thôi đấy.

-Ta...có chuyện muốn nói với người.

Chàng ngồi xuống nhìn nàng, tựa hồ muốn chờ xem nàng nói những gì. Nàng khó nhọc ngồi dậy, không ngại ngần nhìn thẳng vào chàng, hít lấy một hơi thở, bắt đầu nói:

-Chàng phé ta đi...

Lời nàng nói ra, chàng có thể nghe được tim của mình như đau nhói.

-An nhi, trăm sẽ cho rằng nàng vừa tỉnh lại nên suy nghĩ hồ đồ. Lời này về sau không được phép nói lại.

Nói rồi chàng định rời đi, bởi chàng không có dũng khí để ở lại nghe nàng nói tiếp. Không khó để đoán ra những lời nàng nói sau đó có thể khiến chàng nổi trận lôi đình như thế nào. Chàng không muốn mình nổi giận với nàng.

-Đây là quyết định của thiếp.

Thật vậy, nàng đã suy nghĩ rất nhiều. Chàng bây giờ đã thay đổi, Hiền phi cũng đã chết nhưng không một ai có thể chắc chắn rằng không có Hiền phi thứ hai, không một ai chắc chắn rằng chàng vẫn sẽ mãi như bây giờ. Nói nàng hèn nhát, ngốc nghếch cũng được. Vì bây giờ nàng chính là như vậy đấy. Nàng đã không còn đủ mạnh mẽ để có thể sống trong thâm cung lạnh lẽo này được nữa, hơn hết có lẽ tâm của nàng cũng không còn dũng khí để...yêu chàng một lần nữa.

-Nàng chắc chứ?

Tay của chàng nắm thành nắm, có thể thấy chàng đang cố gắng bình tĩnh đến mức nào. Chàng biết, nàng đang ở đây nhưng tâm của nàng đã không còn muốn ở đây nữa rồi.

-Thiếp đã quyết định rồi. Thiếp muốn tự do, cả thanh xuân của thiếp đều bị chôn vùi trong bốn bức tường của hoàng cung. Thiếp không còn dũng khí để sống tiếp ở đây. Chàng có thể đáp ứng cho thiếp...không?

Nàng yếu ớt mở miệng, chính nàng cũng không dám nhìn vào chàng. Nàng sợ nàng sẽ lung lay mất.

Chàng đứng đó, như chết lặng. Cả căn phòng chìm vào sự im lặng đến bức người.

Nàng mệt mỏi. Chàng cũng mệt mỏi. Chàng thở ra một hơi, cố nén cảm xúc của bản thân, nói với nàng:

-Ta đã hứa cho nàng hạnh phúc, nếu đó là điều nàng muốn. Vậy được...ta thành toàn cho nàng...

Chàng buông nắm đầm ra, như buông cả nàng ra, giải thoát cho nàng. Bước đi, chàng không ngoảnh mặt lại bởi nếu nhìn thấy thân ảnh mềm mại đó. Chàng sợ sẽ một mực giữ nàng lại.

Hỏi chàng tình nguyện làm như vậy sao? Chàng chắc chắn sẽ trả lời không. Nhưng chính chàng lại không muốn tổn thương nàng.

Hỏi chàng hối hận không? Chàng chắc chắn sẽ trả lời đây là hành động khiến chàng hối hận nhất. Nhưng chỉ cần nàng hạnh phúc, chàng hối hận thì có nghĩa lý gì.

Một lát sau, bên ngoài chỉ nghe thấy tiếng thái giám vang lên:

-Hoàng hậu nương nương vì bệnh nặng mà đã...băng hà. Theo lệnh cử hành quốc tang.

Kêu chàng phế nàng, chàng không làm được. Đành phải lừa dối mọi người, nàng đã mất. Đây đã là giới hạn cuối cùng của chàng...

Bên trong, nàng cúi đầu, lệ ướt nhòe đi cả mắt, nhìn ra phía cửa đã không còn bóng người. Nàng nức nghẹn lên tiếng:

-Cảm tạ chàng...

Đêm đó,

Cửa thành dán thông báo hoàng hậu triều Mãn đã mất. Vài xe ngựa dừng lại xem tin, vài người thì tỏa ra đau xót, bàn tán xem ai sẽ là hoàng hậu tiếp theo.

Nhưng cũng có những chiếc xe ngựa đi ngược lại hướng vào thành, không có gì hối tiếc, cứ thế mà rời xa nơi này. Mãi cũng không quay lại...

p/s: chỉ còn 1 chương nữa là hoàn rồi.

Bạn đang đọc truyện *Phế Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 13

Một thân ảnh cao lớn đứng trên đài quan sát nhìn khắp hoàng cung, nhìn ngắm giang sơn của chính mình. Dù giang sơn rộng lớn nhưng sao chàng cứ cảm thấy bản thân bị trói chặt bởi bốn bức tường của hoàng cung. Chính chàng là người có quyền lực tuyệt đối ở đây nhưng còn thấy ngột thở, khó chịu thì nàng đã chịu đựng đến mức nào?

Bỗng một nam nhân khác tiến vào đài, chàng ta tuy có vài phần giống với hoàng thượng nhưng lại khác nhau bởi khí chất. Nếu hoàng thượng là lạnh lùng, băng lãnh thì chàng ta là hiện diện của sự ấm áp, yên bình. Chàng ta chính là Hàn vương gia.

-Hoàng thượng vạn tuế.

Chàng quay người lại, nhú mày nhìn Hàn vương gia, mở giọng trầm trầm:

-Vương gia đứng lên đi.

-Tạ hoàng thượng.

Chàng gật đầu sau đó lại quay lưng ra hướng cổng thành, ánh nhìn có chút xa xăm. Hàn vương gia cũng bước lên đứng ngay cạnh hoàng thượng. Trong cung cũng chỉ có Hàn vương gia có gan đứng cạnh chàng. Nếu như không có sự hiểu lầm năm đó có lẽ chàng và Hàn vương gia vẫn là huynh đệ tốt. Hàn vương gia nhìn theo ánh mắt của hoàng thượng, chàng hiểu rõ người đang nghĩ gì, lên tiếng nói:

-Hoàng thượng yên tâm, chuyện người nhờ ta, ta đã làm tốt. Nàng ấy đã trở về nơi thuộc về mình rồi.

Nghe xong câu này, tâm chàng có chút thả lỏng nhưng tim lại nhói đau, thương nhớ bỗng ùa về. Chàng không nói gì toan bước đi nhưng Hàn vương gia lại lên tiếng:

-Tại sao hoàng thượng lại để thần làm chuyện này? Người biết rõ nàng ấy đối với ta là tri kỉ nhưng ta lại đối với nàng không phải như vậy. Người không sợ...

Chàng giờ tay có ý cho Hàn vương gia im lặng. Ung dung quay lại đối diện với Hàn vương gia.

-Ta biết. Nhưng ta cũng tin người là người duy nhất sẽ không làm tổn thương nàng.

Nói rồi chàng bỏ đi nhưng Hàn vương gia lại lên tiếng:

-Đây là nàng ấy gửi cho người.

Chàng quay lại thấy trên tay Hàn vương gia cầm một bức thư, chàng nhìn lướt qua, cố gắng thật bình tĩnh nhận thư từ tay từ vương gia rồi nhanh chóng rời đi. Chàng làm mọi cách bịt miệng những người chứng kiến sự việc hôm đó.

Ngày hôm đó, chàng cử Dương thái y, Tô thái y và Hàn vương gia hộ tống nàng trở về La gia. Chàng biết thảo nguyên xanh mát, tự do đó mới thuộc về nàng. Còn chàng từ lúc sinh ra số mệnh của chàng đã phải sống trong bốn bức tường của hoàng cung, phải tranh đấu, chết chóc. Nàng và chàng định sẵn là hai thế giới khác nhau, không phải sao?

Hàn vương gia vẫn dõi theo bóng dáng của hoàng thượng, thờ dãi lại quay sang ngắm nhìn toàn cảnh của hoàng cung một lần nữa. Hàn vương gia nở một nụ cười khổ sau đó cũng rời đi.

Lễ tang của nàng cũng chấm dứt, mọi thứ tự nhiên lại trở nên bình thường. Chàng trở lại làm chàng của lúc trước, một vị vua tàn lãnh, tình nguyện quên đi mảnh kí ức đó.

Trên triều,

Chàng ngồi trên ngai vàng nghe từng quần thần từng người dâng tấu sớ. Bỗng một quần thần đi lên báo cáo:

-Thưa hoàng thượng, phong ấn của nước chư hầu La gia chưa giao trả cho triều đình. Tuy lúc trước là tang hoàng hậu, chúng thần tình nguyện đợi nhưng bây giờ đã qua tang hoàng hậu lâu như vậy. Thần e là La gia có chủ ý khác. Mong hoàng thượng suy xét.

Sau đó là lời bàn tán xôn xao của các vị quần thần khác. Chàng không nói chỉ khẽ nhú mày một cái, giờ tay lên, cử chỉ tao nhã nhưng lại có uy lực khiến cho đám quần thần đó im lặng. Khi chàng định lên tiếng thì bên ngoài điện vang lên:

-La tướng quân cầu kiến...

-Cho truyền La tướng quân.

Thái giám đứng kế bên cúi người sau đó truyền khẩu dụ của hoàng thượng mời La tướng quân vào điện. La tướng quân chậm rãi bước vào, thận vận áo giáp của triều đình. Đặc biệt trên tay là phong ấn của nước chư hầu khiến quần thần phải òn ào bàn tán. Vài người thì gật đầu, vài người thì có ánh nhìn khó hiểu. La tướng quân quỳ xuống hành lễ:

-Hoàng thượng vạn tuế.

-La tướng quân đứng lên.

La tướng quân đứng dậy, sau đó đưa cho thái giám phong ấn của nước chư hầu, cúi người nói:

-Xin hoàng thượng thứ tội cho La gia. Vì thương nhớ muội muội nên La gia giao phong ấn chậm trễ.

Đáy mắt chàng xẹt qua tia đau đớn nhưng rất nhanh sau đó lại biến mất nở nụ cười nói với La tướng quân:

-La gia vì triều đình công hiến không nhỏ. Sao trẫm có thể trách phạt La gia vì những việc nhỏ như vậy. Trẫm còn phải trọng La gia ba phần.

-Hoàng thượng quá lời. La gia nào có công cán gì.

Lời nói của chàng tuy nghe thì bình thường nhưng ai trong triều cũng hiểu rõ đây là hoàng thượng ra tội hậu thư. Một là nhắc nhở cho đám quần thần bên dưới ngôn hành cẩn trọng, dẹp bỏ mưu đồ bất chính khai nguồn nội chiến. Hai là nhắc nhở La gia không phải bộ tộc nhỏ, không dễ động vào.

-Hoàng thượng, thần có thể gặp riêng người một lát không?

La tướng quân lên tiếng, chàng cũng không có biểu cảm gì chỉ gật đầu cho thái giám bẩm triều sớm.

Trong đại điện

La tướng quân quỳ xuống khiến chàng có chút bất ngờ.

-La tướng quân, ngươi...

-Hoàng thượng, La gia có lỗi với người. Cái dập đầu này là thần thay La gia tạ lỗi với người.

Chàng không nói gì chỉ nhìn La tướng quân dập đầu lạy chàng. Chàng hiểu La tướng quân làm vậy là có một đích gì, cũng hiểu là vì chuyện gì...

-Hoàng thượng, La gia mang ơn người. Cái dập đầu này là thần thay La gia tạ ơn người.

-La tướng quân, ngươi đứng lên đi. Trẫm hiểu rồi.

La tướng quân đứng lên, hần là ca ca của nàng cũng là người kế thừa La gia. Sau khi muội muội hần trở về kể lại mọi chuyện thì cả La gia đều bị một trận kinh hoàng nhưng phụ mẫu và hần đều biết hoàng cung là nơi không dễ sống, người ở đó mưu mô, xảo quyệt ra sao nên không trách cứ gì quyết định đó của nàng. Nhưng về phía hoàng thượng La gia không thể không áy náy. Việc chàng không phết hoàng hậu, La gia ít nhất sẽ không bị mất đi chút quyền lực nào. Đây là La gia nợ chàng. Việc nàng từ bỏ ngôi vị đó khiến hoàng thượng khó xử là La gia có lỗi với chàng. Thần là người nắm quyền ở La gia hần không thể nào không để tâm.

-Hoàng thượng, La gia muôn đời trung với hoàng thượng.

-Ta tin tưởng sự trung thành của La gia.

-Tạ hoàng thượng. Không làm ảnh hưởng đến thời gian xử lý chính vụ của người. Thần xin cáo lui.

Nói rồi, La tướng quân cúi người hành lễ với hoàng thượng, xoay người bước đi nhưng chỉ vài bước đã nghe tiếng chàng nói:

-An...La gia ai cũng khỏe chứ?

-Nhờ hồng phúc của hoàng thượng, trên dưới La gia đều khỏe. Hoàng thượng yên tâm.

Chàng gật đầu, sau đó quơ tay cho La tướng quân lui xuống. Một hôm chàng dựa vào thân ghế chớp mắt một chút. Bỗng chàng mở mắt ra, đi đến bên kệ sách ngắm nhìn chiếc hộp đó, sau đó chậm rãi mở chiếc hộp ra. Bên trong chỉ duy nhất có một bức thư. Chàng cẩn thận lấy bức thư đó ra, dựa vào kệ sách mở đọc lại bức thư đã thuộc từ bao giờ.

"Hoàng thượng,

Khi chàng đọc bức thư này thiếp hần đã không còn bên cạnh chàng. Thiếp từng nghĩ nếu bản thân cố gắng chàng sẽ để ý thiếp một chút. Nhưng không, chàng ở quá cao, thiếp lại ở quá thấp. Chàng là vua còn thiếp là thần. Mãi mãi vẫn là như vậy. Nhưng thiếp muốn cảm tạ chàng, cảm tạ chàng đã cho thiếp biết yêu một người là đau khổ thế nào, cảm tạ chàng cho thiếp biết ngôi vị mẫu nghi thiên hạ phải đánh đổi nhiều bao nhiêu để ngồi vững nó... Thần thiếp thực sự mệt rồi. Không thể đi tiếp cùng người, có lẽ cũng chẳng còn dũng khí để đi tiếp. Vậy nên hoàng thượng, chàng phải sống thật tốt, gặp được người chàng yêu thật sự...Cáo từ chàng..."

Chàng chạm vào từng con chữ một cách nâng niu, nhẹ nhàng như chạm vào khuôn mặt của nàng. Tim lại bỗng chốc đau đớn. Không biết bao nhiêu lần chàng tự ra lệnh cho mình phải quên nàng. Nhưng mỗi lần tự nhắc lại mỗi lần nhớ nàng. Đôi lần chàng đã muốn đến La gia bắt nàng về. Áy thế bản thân không thể làm vậy, điều chàng không muốn là làm tổn thương nhưng sao mọi việc chàng làm đều tổn thương nàng sâu sắc.

Chàng hận nàng đưa ra quyết định đó. Nhưng chàng càng hận chính bản thân vô dụng này của mình hơn.

Có giang sơn làm gì? Có tam cung lục điện làm gì? Có quyền lực thì thế nào? Khi người chàng muốn giữ cũng không thể giữ được.

-Đã đưa ra quyết định thì không nên hối hận, không phải sao?

Chàng một mõi nói ra một câu, đặt bức thư về vị trí cũ. Nếu đã không thể quên thì chàng cũng không cưỡng ép bản thân mình. Cứ để mọi thứ thuận theo thời gian. Rồi thời gian cũng sẽ làm phai mờ mọi thứ, tình cảm, thương nhớ, đau khổ và cả năng đều để thời gian giúp chàng quên đi...

Năm năm sau,

Mùa xuân lại đến, mùa xuân năm nay rất ấm, nông dân lại được mùa. Chính vì vậy triều đình hạ lệnh ân xá trên cả nước. Đồng thời tổ chức săn bắn như thường niên.

-Hoàng thượng, ngựa và cung tên chuẩn bị xong rồi.

La tướng quân đứng kế bên nói với chàng. Chàng quay người lại gật đầu. Sau đó trực tiếp lên ngựa. Năm năm trôi qua, chàng cũng khác đi hẳn, trầm lặng hơn, quyết đoán, mưu lược hơn. Năm năm là quãng thời gian dài để thay đổi một con người nhưng cũng là quãng thời gian đủ để quên một ai đó.

-Chúng ta xuất phát.

Chàng hô lệnh các quân sĩ cưỡi ngựa chạy theo. Tiếng vó ngựa vang lên cả một bầu trời thảo nguyên. Chàng trên lưng ngựa vẫn là anh dũng nhất, khí chất đó không thể nào diễn tả bằng lời. Tiến vào một rừng cây, chàng hạ lệnh cho các tướng sĩ chờ đợi, chàng một mình tiến vào khu rừng tìm kiếm con mồi đầu tiên.

Chàng thả lỏng dây cương để ngựa chạy chậm lại tránh gây tiếng ồn ảnh hưởng đến con mồi. Đi được một lúc chàng phát hiện bên một bụi cây không xa có tiếng động, đoán chừng là một con cáo hay hồ ly. Tay nhẹ nhàng cầm một cung và tên nhắm vào con mồi. Nhắm một mắt sau khi xác định, chàng thả cung. Mũi tên bay rất nhanh, vút qua một loạt hàng cây xuyên vào bụi cây.

Chàng thấy thế liền hăng hái căng dây cương cho ngựa chạy đến đó. Ấy thế ở đó chỉ để lại một vết máu nhỏ nhưng chàng quan sát xung quanh có vài túm lông nhỏ. Nhìn sơ thì đây là lông của một con hồ ly. Bị thương hẳn chạy không nhanh, chàng quyết định lấy ngựa đuổi theo vết máu.

Ở một nơi khác trong rừng vang lên tiếng gọi:

-Ây dô, tiểu thư của nô tì ơi! Người đi chậm chậm thôi. Người chưa khỏi bệnh đâu đấy.

-Tiểu nha hoàn này, mau mau đi nhanh một chút. Bên này có rất nhiều thảo dược đấy.

Nữ nhân trên mồi nở một nụ cười thật tươi quay lại. Nàng vận một y phục màu hồng nhạt trên tóc còn cài thêm một cây trâm lưu ly thật sự rất xinh đẹp. Dù trên trán đã lấm tấm mồ hôi nhưng vẫn không làm giảm đi một phần xinh đẹp nào của nàng. Trên vai nàng đeo một giỏ đan bằng tre lấp đầy thảo dược. Bỗng nàng dừng lại bởi thấy vết máu nhỏ, nàng cẩn thận đi theo vết máu, đi đến một bờ suối thì thấy một tiểu hồ ly đang nằm ở đó chân của nó còn đang bị thương. Không khó để phát hiện nó vừa bị tên bắn trúng.

-Tiểu thư, người...

Thấy tiểu thư bỗng nhiên dừng lại khiến nha hoàn lo lắng gấp rút chạy lên.

-Tiểu thư, người không sao chứ?

-Ta không sao nhưng tiểu hồ ly này thì có sao đấy.

Nàng quỳ xuống bên cạnh con hồ ly xem xét vết thương cho nó, sau đó quay sang nói với nha hoàn:

-Người quay về phủ lấy một cái lồng sắt đến đây, à sẵn tiện lấy thêm một ít thuốc đến đây. Ta sợ ở đây không đủ thuốc để trị thương.

-Dạ, nô tì đi ngay.

Nói rồi nha hoàn chạy ngay đi. Còn nàng thì lấy nước bên suối rửa vết thương cho tiểu hồ ly. Sau đó lại lấy khăn tay của mình bỏ ít thuốc cầm máu vào băng vết thương giúp nó. Nhìn thấy tiểu hồ ly không còn chảy máu nữa, nàng cũng yên tâm. Ôm tiểu hồ ly vào lòng bước đi. Nhưng đằng sau lại nghe thấy tiếng ngựa chạy, nàng quay đầu lại.

Chàng chạy theo vết máu cứ ngỡ là gặp con mồi nhưng lại nhìn thấy một thân ảnh cứ ngỡ như đã quên. Hơi thở có chút gấp gáp, đáy mắt chàng có chút không tin nhìn vào nàng. Tự nghĩ là chỉ là bóng lưng thôi, tự lừa dối mình rằng không phải nàng. Định kéo dây cương cho ngựa quay lại. Nhưng giây phút nàng quay lại, mặt đối mặt với chàng.

Chàng mới biết bản thân mình vẫn nhớ như in bóng hình đó. Là An nhi của chàng. Năm năm không khiến chàng quên đi nàng mà quãng thời gian đó khiến chàng thêm nhớ, thêm đau đớn.

Nàng bất giác mỉm cười với chàng, giống như lần đầu tiên chàng gặp nàng. Nụ cười đó không hề thay đổi, vẫn dịu dàng, vẫn động lòng người đến như vậy. Chàng bước xuống ngựa, không dám đi về phía nàng, bởi vì chàng sợ đây chỉ là giấc mơ năm năm qua của chàng. Chàng sợ giống như những đêm của năm năm này, bước đến bên nàng thì nàng đều biến mất. Bỏ mặc chàng với đêm tối lạnh lẽo. Tim của chàng đập liên hồi, chính chàng cũng ngỡ một nụ cười với nàng.

Thời gian như dừng lại ngay lúc này, nàng và chàng chỉ nhìn nhau trao cho nhau nụ cười hạnh phúc nhất mà họ có. Bầu trời hôm nay xanh ngắt, gió xuân thổi nhẹ nhẹ đưa hương hoa, hương thảo được, hương của núi rừng đi khắp nơi. Đây có thể báo hiệu cho một sự khởi đầu về câu chuyện hạnh phúc nhưng cũng có thể là dấu hiệu trước khi một cơn bão ập đến. Chúng ta không một ai có thể đoán ra hai người họ tiếp theo sẽ trải qua những gì. Nhưng có lẽ câu chuyện tình yêu của họ khiến chúng ta hoài niệm đến mãi về sau...

p/s: cảm ơn các nàng ủng hộ trong thời gian qua. Đây là lần đầu tiên mình viết cổ trang nên còn sai sót mong các bạn bỏ qua. Một lần nữa cảm ơn rất nhiều.

Bạn đang đọc truyện *Phế Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 14: Ngoại truyện 1

-Nương... người đừng đi... huhu... nương...

Một tiểu nha đầu chỉ khoảng năm tuổi khóc toáng lên gọi ngạc nương mình dù bà nàng đã đi rất xa và không hề ngoảnh mặt lại nhìn cô.

-Nha đầu đừng loạn nữa. Ngạc nương người đã bán người cho La gia rồi. Sau này người sẽ là nô tì của La gia.

Quản gia của La gia cúi người nói với nàng. Bà cảm thấy thương cho đứa nhỏ này. Ngạc nương của nó nợ một khoản tiền rất lớn liền bán nàng lấy tiền trả nợ. Một đứa trẻ năm tuổi thì đã biết gì, nó hẳn phải được chăm sóc, phải được yêu thương. Bà không nỡ để nó bị bán vào kỹ viện nên đã mua nó về. Dù sau tiểu thư La gia cũng cần người bầu bạn.

-Đừng khóc nữa. Đi theo ta.

Đứa trẻ tuy sợ hãi nhưng cũng rất nghe lời. Giờ cái tay búp măng nhỏ nhỏ của mình lau đi nước mắt của mình. Đi sau La quản gia, nó cảm nhận được bà không phải người xấu.

La quản gia đưa nó đi men theo một con đường sỏi. Đây là lần đầu tiên nó mới thấy còn có một căn nhà lớn như thế ở thảo nguyên này. Nó sợ bị lạc mất nên chạy nhanh theo La quản gia túm lấy vạt áo của bà.

La quản gia đưa nó đến một căn phòng rất lớn ở đây có rất rất nhiều giường. Tuy ở đây không sang trọng bằng những gian phòng lúc này nó đi qua nhưng ở đây cũng là rất tuyệt so với nơi ở của nó trước đây. La quản gia đưa cho nó một bộ y phục mới. Lệnh nó đi tắm rửa, thay y phục mới để đi gặp chủ tử.

Sau khi tắm rửa thay y phục xong, La quản gia gật gù, gương mặt tròn tròn, đôi mắt long lanh rất dễ thương. Đưa nó đi đến một gian phòng khác. Nó tròn xoe mắt ngắm nhìn, nơi đây rất đẹp, nhiều hoa lưu ly.

-Tiểu thư, ta có thể vào không?

-Được, vào đi.

La quản gia gật đầu, mở cửa đi vào. Trong phòng là một tiểu thư trông rất nhỏ tuổi nhưng khuôn mặt lại mang nét đẹp tuyệt trần. Hắn lớn lên nàng sẽ càng thêm xinh đẹp. Nàng là tiểu thư duy nhất của La gia, La An.

-Tiểu thư, đây là nha hoàn mới của người, sẽ phục vụ trong thời gian tới.

Nàng đưa đôi mắt đẹp nhìn nha hoàn đi sau La quản gia. Thoạt nhìn đứa trẻ này chỉ nhỏ hơn nàng chừng hai tuổi, gương mặt có chút lạnh lợi.

-Người tên gì?

Từ khi bước vào phòng, ánh mắt của nó luôn dán xuống chân. Nó vẫn còn sợ hãi nhưng nó biết nó phải nghe lời chủ tử đang đứng trước mặt nó. Nó trả lời:

-Dạ... nô tì tên là Thanh Nhi...

-Thanh Nhi, tên rất đẹp. Sau này hy vọng ta với người có thể trở thành tỷ muội tốt.

Nàng chạy lại nắm lấy tay nó, nó muốn rút tay lại nhưng nó biết điều đó là không tốt. Nó chỉ có thể len lén nhìn chủ tử. Bất giác nó thấy chủ tử của nó rất đẹp và cũng rất nhân hậu không giống những bọn người trước đây. Họ rất hung dữ. Nó nở nụ cười với chủ tử. Nó tự hứa phải thật tốt thật tốt với chủ tử.

Thế là sau ngày hôm đó, La tiểu thư bỗng xuất hiện một cục bông nhỏ lúc nào cũng lẻo đẻo theo sau. Nó tuy còn nhỏ nhưng rất siêng năng và lạnh lợi. Có thể phụ giúp rất nhiều việc, làm cho tiểu thư cười nên La phu nhân rất thích nó.

Hôm nay nó cùng tiểu thư đi dạo trong vườn. Tiểu thư nói muốn hái hoa làm túi thơm. Bỗng đâu xuất hiện một bé trai vận áo giáp, khuôn mặt có vài nét giống tiểu thư nhưng lại chín chắn hơn tiểu thư rất nhiều.

Hắn ta đưa ánh mắt nhìn về nó. Cảm giác dường như chỉ là ánh mắt. Hắn đã quyết định được một việc...

Bạn đang đọc truyện *Phế Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 15: Ngoại truyện 2

Hắn bước lại gần nó, nhìn cục bông nhỏ xinh trước mặt, cúi xuống hỏi:

-Ngươi là nha hoàn mới?

Nó như đông cứng lại, chỉ biết trơ mắt nhìn hắn. Hắn có vẻ còn lớn tuổi hơn tiểu thư nhà nó. Đối với hắn cô chỉ như con kiến còn chưa cao đến ngực hắn. Chưa kịp lên tiếng thì tiểu thư đã chạy lại, trả lời hộ nó:

-Ca, đây là Thanh nhi, nha hoàn mới của muội. Thanh nhi, đây là ca ca của ta, La Thiên Quân.

Nó mới vỡ lẽ thì ra là đại thiếu gia của La gia. Nó theo lễ khuy chân hành lễ:

-Thiếu gia cát tường.

-Đứng lên đi.

Nó được lệnh đứng dậy sau đó lại bước sau tiểu thư.

-An nhi, con bé đó còn bé hơn muội sao có thể phục vụ tốt cho muội chứ?

La Thiên Quân vừa nói vừa nhìn cục bông nhỏ phía sau La An. Nó bất giác cảm thấy lo sợ. Nó không muốn rời xa tiểu thư. Còn nữa, nó cảm thấy rất... tức giận. Nhỏ bé thì sao? Nó chẳng qua là không muốn khoe nó có thể làm rất nhiều việc đấy.

-Ca, Thanh nhi tuy còn nhỏ nhưng rất được việc đấy.

Nó thật thương tiểu thư, lúc nào tiểu thư cũng đứng về phía nó. Nó chỉ nghe thiếu gia hừ lạnh một tiếng.

-Tùy muội đấy. Đứng rồi, sắp đến sinh thần của An nhi. An nhi thích gì thì nói với ca ca. Ca ca sẽ mua cho An nhi.

-Muội à...?

An tiểu thư suy nghĩ một lúc cũng chưa nghĩ ra điều mình muốn đành hẹn với thiếu gia lần sau. Nó với tiểu thư tiếp tục hái hoa, chỉ là mấy ngày hôm sau lẽo đẽo theo tiểu thư còn có La thiếu gia...

Sinh thần của tiểu thư cũng tới. Hôm nay bận rộn hơn rất nhiều, nó phải chạy qua chạy lại từ phòng tiểu thư đến nhà bếp rồi lại đến gian phòng chính. Chỉ là theo sau nó là La Thiên Quân đi theo, miệng lúc nào cũng hỏi đủ mọi thứ.

-Thanh nhi, ngươi mau đi lấy cho ta điểm tâm.

-Vâng.

-Thanh nhi, mau mang cho An nhi chiếc trâm này.

-Vâng.

-Thanh nhi, cái ghế này bụi thế này đây à?

-Nô tì đi lau lại đây ạ.

-Thanh nhi... Thanh nhi... Thanh nhi...

Suốt một ngày La thiếu gia bám lấy nó không ngừng. Nó rất muốn hét lên nó không phải nô tì thân cận của thiếu gia. Nhưng biết sao được nó vẫn là nô tì của La gia đương nhiên cũng phải phục vụ người của La gia.

Thế là hôm nay nó vừa là nô tì của nhị tiểu thư vừa là nô tì của đại thiếu gia.

Tiệc sinh thần của tiểu thư nguyên một ngày ồn ào cũng hết. Nó giúp tiểu thư thay y phục, sắp xếp lại quà mừng của quan khách. Tiểu thư rất vui nên nó cũng vui theo. Tiểu thư còn chia sẻ quà với nó, La phu nhân tặng tiểu thư một chiếc trâm rất đẹp. Tiểu thư thích lắm, cứ ngắm suốt. Một lúc lâu sau, tiểu thư cũng chịu đi nghỉ. Nó mệt mỏi rời khỏi phòng, đi đến một chỗ khuất một chút. Ngồi xuống đo tựa vào thân cây, mượn chút ánh sáng nhỏ nhoi của trăng quan sát mọi thứ. Tự nhiên nó lại cảm thấy buồn buồn. Hôm nay nó thấy tiểu thư được La lão gia và phu nhân chiều chuộng như vậy, hẳn rất thích. Nó thích cách phu nhân yêu nựng tiểu thư. Đột nhiên nó rất muốn được như tiểu thư. Sau đó nó lắc đầu như ép buộc mình không được có cái suy nghĩ tham lam này. La gia đối xử với nó rất tốt, cho nó chỗ ăn chỗ ở, tiểu thư còn dạy nó đọc viết. Nó sao có thể có cái suy nghĩ như vậy. Rồi nó lấy ra một cái trâm sắt cũ ngắm ngía một hồi. Cây trâm này là của ngạc nương nó tặng cho nó cái tóc. Tuy bây giờ nó có cây trâm đẹp hơn rất nhiều nhưng nó vẫn thích cây trâm này hơn. Nó nhớ ngạc nương rất nhiều, trước đây dù cuộc sống khó khăn nhưng chỉ cần có ngạc nương thì nó thấy cuộc sống vẫn rất được. Nó chỉ ước nó ngoan hơn nữa để ngạc nương không phải khổ vì nó cũng không vì bước đường cùng mà bán nó đi.

Nó chỉ là đứa trẻ năm tuổi dù thì vờ mạnh mẽ được tới đâu. Tui thân, mệt mỏi, nhớ thương... nó ôm đầu gối khóc một trận. Đàng xa có một cái bóng núp sau hòn núi già nhìn nó. Đôi mắt còn có chút khó chịu, đau xót. Rồi cái bóng đó đi lại gần nó, chỉ nghe tiếng nói lạnh lùng pha chút trẻ con vang lên:

-Ở đây khóc lóc ra thể thống gì?

Nó bất ngờ ngược mặt lên, thấy đại thiếu gia đứng trước mặt nó. Nó luống cuống quỳ xuống:

- Thiếu gia cát tường.

- Được rồi... được rồi... hành lễ mãi không chán hay sao.

Nó không nói gì đứng dậy, định bước đi nhưng lại bị thiếu gia cầm tay lại.

-Thiếu gia, người cần gì ạ?

-Ngồi xuống.

-Dạ...?

Nó lơ ngơ khiến hắn có chút khó chịu, ấn nó ngồi xuống gốc cây. Lui trong tay áo một cái khăn tay, sau đó lau nước mắt còn vương lại trên gò má nó.

-Thiếu gia, người... không... cần...

Nó hoảng, ai đòi lại để chủ tử làm như thế. La quản gia mà biết là thế nào nó cũng no đòn.

-Ngồi im, lệnh đây.

Nghe thiếu gia ra lệnh nó chỉ đành ngồi im.

-Hôm nay mệt lắm à?

-Dạ... À không... Chỉ là nô tì nhớ ngạc nương một chút...

Trẻ con không biết nói dối nên nó nói toạc ra với thiếu gia. Chỉ thấy người nhú mảy, sau đó cốc vào trán nó một cái. Nó kiu đau thì thấy thiếu gia cười cười.

-Sao phải nhớ bà ta? Bà ta đã đành lòng bán người đây.

Chuyện của Thanh Nhi, La Thiên Quân cũng biết đôi chút qua An nhi. Chỉ là hắn không ngờ bé xú như nó có thể làm nhiều việc như vậy.

-Không phải thế... là ngạc nương... bắt đắc dĩ thôi...

Nó cố gắng thanh minh cho ngạc nương của mình. Hắn lại nhú mảy nhưng cũng không nói gì. Hai người lại rơi vào trạng thái im lặng. Mỗi người có một suy nghĩ khác nhau.

-Sau này... người cũng có thể gọi ta... là... ca ca...

Bỗng hắn lên tiếng, giọng nói có chút run sợ. Hắn điên thật rồi mới nói với một đứa nô tì như thế. Nó thì rơi vào trạng thái bất động, đưa ánh mắt không ngờ nhìn hắn

Hình như... nó không có nghe làm...

Hắn có hơi ngượng ngạo quát lên:

- Sao? Không muốn?

-À... dạ đương nhiên là nô tì thích rồi...

Nghe được lời mình muốn nên bản thân hắn có chút hài lòng, gật đầu thỏa mãn.

-Vậy gọi thử đi.

-Dạ... thiếu... À... Quân ca ca...

Giọng nó nhỏ xíu nhưng cũng đủ cho ai kia nghe được. Khiến ai kia hài lòng xoa đầu nó. Nó cũng mỉm cười với hắn, có ca ca thật sự... rất thích. Chỉ là nó cười thôi nhưng sao khiến hắn vui vẻ... Hắn bị điên rồi chăng...?

Bạn đang đọc truyện *Phế Hậu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16: Ngoại truyện 3

Kể từ đêm đó, La Thiên Quân lại có thêm một muội muội. Nhưng Thanh nhi cũng biết điều chỉ gọi Thiên Quân là ca ca khi chỉ có nó, thiếu gia và tiểu thư. Dù gì nó cũng là nô tì không thể vô phép vô tắc gọi thiếu gia như vậy được.

Cuộc sống vẫn cứ như thế trôi qua nhẹ nhàng, vui vẻ. Nhưng khi tiểu thư của nó mười sáu tuổi, cuộc sống tự do của nó và tiểu thư cũng chấm dứt. Năm đó hoàng thượng ban hôn cho tiểu thư, người phải gả cho thái tử. Dù nó còn rất nhỏ chưa hiểu hết ý nghĩa tốt cùng chữ "yêu" là như thế nào nhưng qua ánh mắt của tiểu thư nhìn thái tử, nó chưa bao giờ nhìn thấy tiểu thư nhìn nam nhân nào triu mến như vậy. Tiểu thư cho nó quyền lựa chọn đi theo hay ở lại La gia. Nó phân vân không? Hắn là như vậy. Đối với nó hoàng cung tốt đẹp ở đâu cũng không bằng La gia. Nhưng nó là nha hoàn thân cận của tiểu thư, nó phải theo chủ tử là lẽ đương nhiên nên nó không ngần ngại gật đầu theo La An. Nhưng nó không biết quyết định của nó khiến một người vô cùng khó chịu...

Chiều hôm trước khi khởi hành, Thiên Quân sai người kêu nó đi lấy điểm tâm vào phòng hắn. Nhìn bề ngoài thì hắn kiên nhẫn đọc sách nhưng lòng thì như lửa đốt. Đột nhiên bên ngoài truyền vào tiếng gõ cửa và giọng nói nhẹ nhàng quen thuộc:

-Thiếu gia, điểm tâm có rồi.

Bên môi mỉm thành một đường cong. Bình tĩnh lại hắn giờ giọng lạnh lùng:

-Mang vào.

-Vâng.

Thanh nhi bước vào, trên tay là cái khay điểm tâm. Nó nhẹ nhàng đặt xuống bàn, nhìn thiếu gia đang vờ lạnh lùng mà buồn cười. Sóng và hầu hạ thiếu gia từ nhỏ, chỉ cần liếc qua thôi nó cũng biết thiếu gia đang giận nó. Nó giả bộ quỳ xuống hành lễ:

-Nếu không còn chuyện gì nữa, Thanh nhi xin lui. Thiếu gia dùng ngon miệng.

Vừa mới đứng dậy, thiếu gia đã cốc cho nó một cái giữa trán khiến nó nhăn mặt ôm đầu.

-Đau lắm đấy!

-Vẫn còn biết đau cơ đấy. Ta có cho người lui sao?

Thiên Quân nhú mày, đứng từ trên cao nhìn xuống. Hắn chính là rất khó chịu khi biết nha hoàn ngốc này cũng theo An nhi vào hoàng cung. Hoàng cung có gì tốt, tại sao An nhi và cả nó cũng đều đi như thế? Ở La gia có phải tốt hơn không?

-Nô tì... xin lỗi...

Nó cúi đầu xin lỗi hắn, dù sao hắn cũng là thiếu gia nói gì đương nhiên cũng đúng. Hơn hết lần này thiếu gia cũng không lệnh cho nó lui xuống là nó tùy tiện rồi.

-Lại đây.

Hắn đi đến bên bàn, ngồi xuống, ra lệnh cho nó đi lại. Nó cũng ngoan ngoãn tiến lại, đột nhiên La Thiên Quân kéo tay nó bắt nó ngồi lên đùi của mình. Mắt đã thêm hoảng sợ, Thanh nhi liền ôm lấy cổ hắn. Trơ đời mắt to tròn như không tin vào hành động của hắn. Cảm thấy tư thế của hắn và mình có chút không đúng nó hơi nhúc nhích muốn đứng dậy liền bị lời nói tiếp theo của hắn làm cho đứng hình.

-Một là ngồi yên hai là ta tổng người vào giường hồ bây giờ.

Đương nhiên là nó sợ rồi. Ở doanh trại của La gia còn bắt những con dã thú hung dữ chuyên phá nương rẫy, nhà ở của người dân. Còn có ăn thịt người bị quân lính bắt lại. Ai phạm tội nặng thì đều bị tổng vào đó làm gương cho kẻ khác. Nó không muốn làm mồi cho hổ nên đành ngồi im. Thấy Thanh nhi ngoan ngoãn hẳn cũng mỉm cười hài lòng.

Ngồi như vậy thật ra nó cũng không sao chỉ là nó sợ thiếu gia đau chân nên lâu lâu hơi cựa quậy một chút. Thiếu gia người cũng lạ biết rằng mai nó đi rồi còn biết bao nhiêu là hành lí phải chuẩn bị mà còn làm vậy. Bỗng hấn cầm tay nó, tựa đầu vào vai nó, hỏi nhỏ:

-Có thể không đi không?

Hắn đứng là ngu rồi. Hỏi rõ một câu hỏi mà biết trước câu trả lời. Quả nhiên sau đó Thanh nhi trả lời:

-Nô tì đã hứa với tiểu thư rồi.

Bất giác hấn lại cau mày khó chịu. An nhi tiểu muội hấn thông minh nên hấn không lo gì nhiều nhưng cái tiểu nha hoàn ngây thơ này thì hấn không lo không được. Hấn thở dài, móc trong tay áo ra một chiếc vòng ngọc màu hồng nhạt. Nhẹ nhàng đeo vào cho nó, ban đầu nó rút tay lại, nó biết cái vòng đẹp như thế hấn rất nhiều ngân lượng. Tuy lúc trước thiếu gia từng tặng nó vài món quà nhưng thứ nào quá đắt nó không dám nhận. Nó sợ... Sợ gì nó cũng không biết... chỉ là thanh tâm nhỏ bé của nó không muốn mắc nợ thiếu gia quá nhiều.

Nhưng bất giác thấy thiếu gia lờm mình nên nó đành để thiếu gia đeo vào. Chiếc vòng rất hợp với tay của nó. Tay nó nhỏ nhỏ, lại trắng nõn rất hợp với màu hồng nhạt của chiếc vòng ngọc. Hấn ngắm nhìn chiếc vòng trong tay nó bất giác mỉm cười. Hấn đỡ nó đứng dậy, nhìn thẳng vào mắt nó. Đây là lần đầu tiên hấn ngắm nhìn nó chăm chú như vậy khiến má nó hồng lên. Nó không còn là con nhóc 5 tuổi nữa, đã là thiếu nữ mười bốn tuổi rồi. Gương mặt cũng có chút thay đổi, càng đáng yêu càng thêm chút dịu dàng. Bất chợt hấn ôm chặt nó vào lòng. Nó hoảng sợ chỉ biết lắp bắp gọi:

-Thiếu gia... người...

-Đứng yên... một lát thôi...

Nghe thiếu gia cầu xin như vậy làm nó chỉ biết đứng yên ở đó. Tay chân lúc này trở nên thừa thãi không biết nên để đâu. Chỉ là qua một lúc thật lâu thiếu gia của nó mới lên tiếng:

-Thanh nhi, ta đợi muội cho nên muội cũng phải đợi ta có nghe rõ không? Lui xuống đi.

Nó còn đang ngờ ngác không hiểu "Đợi" của thiếu gia là gì đã nghe lệnh đuổi khách nên nó đành lui xuống.

Sáng hôm sau trên dưới La gia đều tiễn tiểu thư. La phu nhân khóc làm tiểu thư đau lòng một trận. Chỉ là nó ngo qua nhìn lại cũng thấy thiếu gia, ánh mắt nó hiện lên chút âm đạm.

Trên đường, nó nhìn cái vòng ngọc trên tay. Mọi cách có mấy canh giờ nhưng sao nó đã cảm thấy nhớ...

Bạn đang đọc truyện *Phế Hậ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 17: Ngoại truyện 4

Từng ấy năm xa cách

Từng ấy năm mong nhớ

Từng ấy năm đợi chờ

...

Nàng từng nghĩ rất nhiều rất nhiều biểu cảm của mình khi trở về nhưng lạ thay bây giờ đối diện với nơi từng là tất cả với nàng, tâm bỗng nhiên thanh tịnh một cách lạ thường.

Giữa một đàn người lớn nhỏ của La gia chào đón nàng và tiểu thư trở về dường như chỉ thiếu một người. Một người nàng thương nhớ hơn sáu năm trời. Nàng mong chờ điều gì? Mong chờ chàng vẫn còn nhớ đến nô tì nhỏ nhoi như nàng? Hay hy vọng chàng vẫn nhớ lời hứa trẻ con khi xưa mà đợi chờ nàng? Nàng nở một nụ cười khổ, là nàng tự mình đa tình rồi.

Nàng cúi hạ tiểu thư nghỉ ngơi, bản thân cũng tự động đi nấu thuốc, dọn dẹp lại hành trang. Bất giác ánh sáng len lỏi qua khe cửa sổ chiếu vào chiếc vòng ngọc bích trên tay nàng. Tâm lại có chút rung động, nhắc tay chạm lấy chiếc vòng đó. Trước đây ở trong cung dù bị các nô tì khác bắt nạt, cướp đồ

nàng cũng không phản kháng, cũng không bẩm báo với hoàng hậu nương nương hay chủ quân trong cung. Nhưng chỉ có chiếc vòng này nàng tuyệt đối giữ lấy, không cho ai chạm vào. Bản thân cũng không biết tại sao phải làm như vậy? Rốt cuộc nàng đã ảo tưởng gì trong suốt những năm qua. Đưa tay định lấy chiếc vòng ra, ấy thế vòng đã theo người nhiều năm như vậy lấy ra cũng không dễ. Nàng dùng sức đến nỗi cổ tay cũng đỏ ửng lên. Thở dài nàng lại rơi vào trầm tư. Tình cảm thật sự đáng sợ... theo càng lâu... lúc nhận ra cũng chẳng dễ dàng rời bỏ.

Những ngày sau nàng chỉ tận tâm chăm sóc tiểu thư, hoàn toàn quên đi những bận tâm khác. Nàng nghe nói chàng đã trở về sau một cuộc chiến dẹp loạn. Nàng thật sự rất muốn gặp chàng thế nhưng bản thân lại không biết khi gặp rồi sẽ nói gì, sẽ làm gì... Thế nên tốt nhất đừng nên gặp lại, nàng cứ trốn tránh chàng mãi những ngày sau như thế.

Khi chàng ghé thăm tiểu thư, nàng sẽ ở bếp nấu thuốc.

Khi chàng dùng bữa với mọi người, nàng tình nguyện ở nhà sau.

Khi đường chàng đi, nàng sẽ đi một con đường khác.

Nàng sợ nhưng sợ điều gì chính nàng cũng không biết. Chỉ là nàng đang tự tạo bức tường thành bảo vệ bản thân mình. Nàng không còn là nha đầu năm xưa, không hiểu biết gì. Hoàng cung đã dạy nàng rất nhiều điều, chuyện tình giữa tiểu thư đã cho nàng thấy không phải bản thân mình muốn là sẽ có được. Địa vị của tiểu thư và hoàng thượng có thể nói là môn đăng hộ đối. Họ đều yêu nhau không phải sao? Nhưng cuối cùng chẳng phải cả hai đều đau khổ, dẫn vật đó sao? Vậy thì thân phận thấp kém như nàng sao có thể xứng với chàng, một thiếu gia của hào môn? Làm sao xứng chứ?

Vừa đi nàng vừa sắp xếp lại một mớ suy nghĩ hỗn độn trong đầu. Không biết trước có người đang đi đến. Đến khi đầu nàng va vào một lòng ngực sắt chắc của ai đó nàng mới thoát khỏi trạng thái lơ ngơ của mình. Nàng hét hoảng ôm trán "A" một tiếng, chân vì mất thế là đứng không vững nên cả người lao đảo chỉ là nàng đang đi lên bậc tam cấp nếu ngã xuống thế nào ba ngày cũng đi không nổi. Nhưng một vòng tay ôm nàng vào lòng, nàng cũng bất giác ôm lại thắt lưng người đó. Đến khi hoàn hồn lại bản thân mới biết đó là ai. Chính là đại thiếu gia- La Thiên Quân. Nàng hơi ngơ ngậy ý muốn chàng buông ra. Nhưng càng làm chàng càng ôm chặt khiến nàng cảm giác có chút khó thở. Khó khăn lên tiếng:

-Thiếu gia, người...

-Một lát, chỉ một lát thôi.

Chàng lên tiếng, giọng nói cũng đã thoát phần uy nghiêm. Chàng bây giờ cao hơn rất nhiều rồi, gương mặt cũng chín chắn, quyết đoán hơn. Nàng cũng chẳng giải dựa nữa chỉ đứng đó để chàng dùng vòng tay ấm áp ôm lấy nàng.

Chàng ngửi lấy hương tóc mà chàng nhung nhớ suốt mấy năm trời. Những năm nay, chàng chính là cố gắng rèn luyện bản thân, cố gắng để bản thân mình bận rộn để không mãi nhớ về hình bóng đó. Nhưng vô ích nơi này, chàng nhìn đâu cũng thấy nàng đứng đó mỉm cười với chàng. Những năm gần đây, phụ mẫu càng thúc ép chàng thành thân. Bản thân chàng cũng đã đến tuổi thành thân rất lâu rồi. Mà La gia còn có hôn ước với tiểu thư nhà hào môn khác. Chàng vì thế mà bận rộn ngày đêm trốn tránh việc thành thân. Chỉ là có nha đầu ngốc nào đó từ khi trở về đây cứ lẩn trốn chàng. Khiến nam nhân nào đó tức đến xì khói, cũng mang một phần lo lắng, lo rằng nam tử ở hoàng cung đã lấy mất trái tim nha hoàn ngốc đó.

Ấy thế nhìn thấy nha hoàn ngốc tay vẫn mang chiếc vòng ngọc chàng tặng. Tâm chỉ còn ngọt ngào. Nhẹ nhàng buông nàng ra, cúi người nhìn ngắm gương mặt tròn tròn đáng yêu đó cũng khiến chàng mỉm cười. Nàng ngẩn người, không ngờ khi chàng mỉm cười, tim nàng bất giác đập loạn lên. Khuôn mặt cũng hồng một mảng. Bỗng chàng cốc đầu nàng lên tiếng chất vấn:

- Tại sao những ngày qua trốn bỏn thiếu gia?

Nàng bị cốc đầu nên nhúm mày, quả là không chuyện gì có thể qua mắt thiếu gia. Nàng cũng không biết trả lời như thế nào cho phải. Bởi bản thân nàng cũng chẳng biết tại sao phải trốn tránh. Chàng thấy đáy mắt nàng rơi vào tia âm ảm chàng cũng bất giác nghiêm mình lại. Ôm lấy nàng, tựa đầu lên vai nàng, hỏi nhỏ:

- Thanh nhi, rốt cuộc nàng đang sợ điều gì...?

Nhiều năm như vậy, nàng rất nhiều lần mơ thấy chàng gọi tên mình. Đến tận bây giờ nàng lại nghe được. Dù tên nàng rất bình thường đến không thể bình thường hơn nhưng khi chàng gọi tên nàng vẫn khiến nàng cảm thấy ấm áp. Khóe mắt chợt đỏ lên. Nàng sợ, chàng như là tia sáng chói lóa như vậy khiến nàng muốn chạm tới. Nhưng chính vì chàng hoàn hảo như vậy khiến nàng không dám bước tới. Nàng sợ sẽ vấy bẩn hào quang của chàng. Cũng sợ chàng và bản thân mình bị tổn thương do sự cứng đầu, bồng bột của nàng. Nên nàng tình nguyện đứng từ xa nhìn chàng tỏa sáng... chỉ như vậy thôi đã quá đủ với nàng. Nàng thật sự muốn nói những lời đó với chàng nhưng đều bị nuốt trở lại. Nàng phải làm sao mới tốt đây?

Bạn đang đọc truyện *Phế Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 18: Ngoại truyện 5

Cảm giác thân ảnh trong lòng đang run lên, chàng càng đau lòng. Nhẹ nhàng nhắc cầm nàng lên đối diện với ánh mắt của mình. Chàng cẩn thận ngắm

nhìn, Thanh nhi của chàng xinh đẹp như vậy, đôi mắt to tròn, chiếc mũi thanh tú và còn chiếc môi hồng như cánh hoa anh đào. Không nhìn được chàng cúi người áp môi mình xuống cánh môi đang run rẩy của nàng. Nàng không ngờ thiếu gia của mình lại làm vậy, đồng tử mở to, không ngừng giãy giụa nhưng sức nàng có là bao so với người học võ như chàng. Rốt cuộc nàng cũng trầm luân vào nụ hôn đó. Nàng thật... không có tiền đồ. Đến khi nàng gần như gạt thờ chàng mới nuốt tiếc dừng lại. Nhìn gương mặt vì gượng ngừng của nàng mà đỏ lên khiến chàng mỉm cười thỏa mãn. Lại ôm chặt nàng nói nhỏ với nàng:

-Ta rất nhớ nàng...

Đối diện với tâm tình của chàng, nàng thật sự không biết phải như thế nào. Nô ti thấp kém như nàng có tài cán gì mà có thể khiến chủ tử thương nhớ. Chỉ là tâm của nàng có chút ngọt ngào...

Kể từ hôm đó, nàng cũng không trốn tránh gì nữa. Trong một bữa cơm tối, La phu nhân có nhắc đến hôn ước của La Thiên Quân. Nàng cũng biết đến hôn ước này, chính là giữa La gia và Từ gia có ân tình. Năm La lão gia gặp nguy hiểm mất mạng, Từ lão gia đã không tiếc thân mình cứu La lão gia. Cũng vì điều đó mà hai nhà có hôn ước với nhau. Nhị tiểu thư đương nhiên không được chỉ còn có La Thiên Quân là phải thực hiện hôn ước này. Ấy thế, La Thiên Quân một mực từ chối khiến La lão gia vô cùng tức giận. Cha con họ cãi nhau to một trận. Mà nàng cũng hiểu rõ tại sao đại thiếu gia lại như vậy. Nàng từng gặp qua Từ tiểu thư một lần, chính là thọ yến của La phu nhân. Nàng ta so với tiểu thư thì cảm kỳ thi họa không thua kém, là tiểu thư của danh gia, lại vô cùng xinh đẹp. Hơn hết ông nội của nàng ta lại là tể tướng của triều Mãn nên địa vị hơn người. Không thể đắc tội...

-An nhi, con hẳn hiểu nỗi khổ của ta phải không?

La phu nhân đang ngồi nói chuyện với La An. Nàng hầu trà bên cạnh, An tiểu thư chỉ nhàn nhạt lên tiếng:

-Nếu đã là hôn sự của ca ca thì nên do ca quyết định. Chẳng lẽ người nữ nhìn thấy ca ca sống không hạnh phúc?

-Ta hiểu chứ! Nhưng con à, nếu ta phủ bỏ hôn ước này thì chẳng khác nào chà đạp lên danh dự của La gia, chẳng khác nào tự nói La gia vô ân bội nghĩa. Hơn hết nếu có hôn sự này thì địa vị của ca ca con trong triều càng vững mạnh-La phu nhân vừa thở dài vừa nói.

An nhi nhìn Thanh nhi ở kế bên, nàng biết nha đầu này và ca ca có tình cảm. Mà đối với nàng Thanh nhi không khác gì tỷ muội. Những lời này của La phu nhân đương nhiên không phải nói cho nàng nghe mà là cho Thanh nhi nghe. Nàng biết nha đầu này đơn thuần đương nhiên sẽ tự động biết làm gì.

-Mẫu thân nghi ngờ năng lực của ca ca?

-Ây da! Đương nhiên không phải, ta chỉ là lo lắng cho hậu duệ và thanh danh của La gia sau này.

Đáy mắt của Thanh nhi tựa hồ có một tia âm đạm. Nàng biết lời này của La phu nhân hoàn toàn đúng. Tay của nàng dường như khảm vào nhau. Đáng lý nàng nên tin tưởng đại thiếu gia nhưng nàng thật sự từ lâu đã chuẩn bị tâm lý này. Chính là... buông tay.

Sau khi La phu nhân rời đi, La An nắm lấy tay nàng, nói nhỏ với nàng:

-Thanh nhi, xin lỗi người. Ta sẽ nói với...

-Tiểu thư-Thanh nhi chủ động ngắt lời nàng- Đó là lỗi của nô ti.

Nếu không phải vì nàng, La phu nhân và chàng đã không phải khó xử như thế này. La gia đã cho nàng sống thêm một lần nữa, tiểu thư, La lão gia, La phu nhân đã đối với nàng rất tốt. Sao nàng có thể đối xử với họ như vậy? Sao nàng có thể để thanh danh của La gia bị hủy? Nàng khó khăn mở miệng, nước mắt cũng tràn đầy khóe mắt:

-Tiểu thư, Thanh nhi... hẳn phải từ bỏ có phải không?

La An cũng không biết nói thế nào với nàng. Muốn cổ vũ Thanh nhi mạnh mẽ nhưng cuộc đời không phải giấc mộng hồng. Chính nàng cũng từ mơ tưởng nhưng cũng đau khổ không phải sao? Vậy thì cứ để họ tự quyết định, kết quả ra sao thì cũng đành chấp nhận. Ít nhất cũng không hối hận.

Thanh nhi chủ động hẹn với La Thiên Quân.

Nàng vừa đi đến đã thấy thân ảnh đứng đợi mình. Nàng dừng bước bởi nàng muốn ngắm nhìn thân ảnh đó lâu một chút. Có lẽ sau hôm nay nàng không thể ngắm nhìn chàng tùy tiện như vậy nữa. Hít một hơi đi lại, nam nhân nghe tiếng bước chân cũng quay lại. Gương mặt chàng ánh lên nét cười, gương tay kéo nàng lại gần mình. Ôm nàng vào lòng cảm nhận nàng cũng vòng tay ôm mình như thế khiến tâm của chàng càng rung động.

-Thanh nhi, hẹn ta có chuyện gì?

Nàng buông chàng ra mỉm cười, một nụ cười đẹp đến động lòng. Chưa mở miệng đã thấy chàng cúi xuống ngậm lấy cánh môi nàng mà chính nàng cũng nguyện đáp lại chàng. Nàng biết đây là sai trái, nàng phải đẩy chàng ra. Nhưng hãy để nàng tham lam, chỉ lần này thôi. Cho nàng xin...

Nhẹ nhàng buông cánh môi hồng của nàng ra. La Thiên Quân mới hoảng hốt khi thấy trên má nàng đã thấm đẫm nước mắt. Chàng luống cuống lau đi nước mắt của nàng. Nàng khiến chàng đau lòng không thôi.

-Không phải vừa nãy còn tốt sao? Sao bây giờ đã khóc thành như vậy rồi?

Nàng lắc đầu, rời xa vòng tay của chàng. Đáy mắt của nàng cũng hiện vẻ bình lặng càng khiến chàng lo lắng.

-Thanh nhi, nàng...

-Thiếu gia hãy thực hiện hôn ước với Từ gia đi.

Nàng cất lời chàng còn chàng thì rơi vào một tầng mây mù. Nhưng trên gương mặt đã hiện vẻ không hề hài lòng.

-Thanh nhi, chuyện này coi như ta chưa nghe. Sau này không được nói nữa.

-Ta không yêu chàng.

Nàng dứt khoát nói một câu, móng tay đã khảm thật sâu vào lòng bàn tay. Nàng tìm kiếm một sự mạnh mẽ. Đương nhiên La Thiên Quân vô cùng tức giận, nắm chặt vai nàng, ép buộc nàng nhìn vào mình. Nữ nhân chết tiết này dám nói không yêu mình. Chàng dường như nghe được tiếng trái tim mình vỡ vụn. Vai dường như sắp bị chàng bẻ gãy. Nàng nhú mày nghe từng chữ thốt ra từ miệng chàng:

-Nàng đã nghe ai nói lời xằng bậy? Là ai?

Chàng hét to lên, càng nắm vai nàng chặt hơn. Chàng không tin Thanh nhi lại không yêu chàng.

Nếu không yêu chàng sao lại cho chàng hy vọng?

Nếu không yêu chàng sao lại trầm luân vào nụ hôn của chàng?

Tại sao?

-Không ai cả. Nô tì chỉ là không muốn thiếu gia bỏ qua một nữ nhân tốt. Càng không muốn thiếu gia tốn thời gian vì nô tì. Nô tì không... yêu người.

Đây là lời nói tuyệt tình nhất mà nàng có thể nói ra. Mà chàng nghe xong cũng buông nàng ra, đáy mắt chàng hiện lên tia đau thương. Môi nhếch lên, nhìn thẳng vào nàng. Chỉ cốc nhẹ vào trán nàng một cái sau đó quay lưng.

-Nàng thật sự không tin tưởng ta.

Chàng không tin nàng không yêu chàng nhưng nàng không tin tưởng chàng. Nàng không tin chàng có thực lực cho nàng hạnh phúc. Không tin chàng có thể giải quyết mọi việc. Thì ra... chàng cố gắng vô ích thôi.

Khoảng khắc chàng bước đi, tâm của nàng đau lên dữ dội. Tay ôm chặt trái tim để nó thôi đừng đau nữa.

Trời dường như cũng thương thay họ mà rơi xuống một cơn mưa lớn. Mây đen phủ kín trời, càng khiến cho nàng còn đau xót.

Tha thứ cho nàng ích kỷ, chỉ vì muốn giữ lại thanh danh cho La gia.

Tha thứ cho nàng hèn nhát không thể cùng chàng chiến đấu.

Tha thứ cho nàng vô tình chỉ vì muốn cho chàng một nữ nhân tốt hơn.

Tha thứ cho nàng thấp kém không xứng với chàng.

Hãy tha thứ cho nàng... chỉ lần này thôi... cho nàng khóc thật to...

Bạn đang đọc truyện *Phế Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 19: Ngoại truyện 6

Không biết nàng khóc trong mưa bao nhiêu lâu cũng không còn nhớ bản thân đã tự về phòng bằng cách nào. Nàng chỉ biết tim của nàng đã chết rồi.

Những ngày sau đó, nàng và chàng cũng chẳng mấy khi gặp mặt. Nếu gặp thì cũng chỉ gặp trong các bữa cơm gia đình.

Đáng lý khi nhìn thấy chàng đối xử với mình như bao nô tì khác, nàng phải vui mừng mới phải.

Đáng lý khi chàng thừa chuyện sẽ đồng ý thành thân với Từ tiểu thư, nàng phải thanh thản mới phải.

Đáng lý khi thấy chàng cùng Từ tiểu thư tình cảm, nàng phải chúc phúc họ thật tâm mới phải.

Nhưng cơ bản... nàng không làm được... nàng hẳn phải nhu nhược đến mức nào.

Khói của bếp làm cay xè mắt nàng nhưng vẫn không bằng nỗi đau trong lòng nàng. Những ngày này nàng nguyện không hay không biết. Thuốc của tiểu thư đã nấu xong nàng cẩn thận nhấc xuống đổ vào chén. Ánh sáng lấp lánh của vòng ngọc chiếu vào mắt, nàng thế nào lại quên trả lại cho chàng? Lắc đầu, bưng thuốc cho tiểu thư. Đi đến nửa đường, nàng lại gặp thân ảnh cao lớn mà bản thân mong nhớ. Toan đi đường khác nhưng giọng của La Thiên Quân cất lên:

-Đứng lại!

Nàng cũng đành dừng bước chỉ thấy chàng từng bước chậm chậm tiến lại gần mình. Và khi đứng bên cạnh nàng mới dừng lại. Nàng khụy chân hành lễ:

-Thiếu gia cát tường.

Chàng không lên tiếng cho nàng đứng dậy nàng cũng chỉ đành khụy như vậy. Sau một chút chân nàng đã mỏi nhừ, đây là cách đại thiếu gia trừng phạt nàng?

-Thiếu gia, nếu không còn gì dặn dò. Nô tì xin phép cáo lui.

-Tháng sau ta và Từ Yên sẽ thành thân- Chàng chỉ nói một câu.

Nàng bỗng chốc cứng đờ nhưng rất nhanh sau đó lại mỉm cười cúi đầu, ngấp ngừng

nói với chàng một câu:

-Vậy... chúc thiếu gia và Từ tiểu thư... hạnh phúc trăm năm.

Chàng cũng chẳng nói gì hơn, nhíu mày sau đó cốc lên trán nàng một cái. Nàng có trăm ngàn lựa chọn nhưng lại lựa chọn không cùng chàng chiến đấu, tại sao? Nếu nàng đã muốn buông bỏ chàng cũng không đành lòng làm nàng khó xử không phải sao?Sau đó quay lưng bước tiếp, bóng lưng của chàng sao mà cô độc như vậy, đáy mắt của chàng sao lại thâm lương đến thế? Tim của mình sao lại đau như vậy? Một lần nữa đáy mắt nàng lại đỏ lên...

Một tháng này ở La gia phải nói là vô cùng bận rộn cho hôn lễ của đại thiếu gia. May mắn nhiệm vụ trong phủ của nàng chỉ là chăm sóc tiểu thư. La An thấy Thanh nhi thường hay thất thần, tâm của nàng có chút bất an. Nhìn bóng Thanh nhi trong gương, nàng ấy đã trưởng thành rồi, gương mặt thanh tú, suy nghĩ cũng chính chắn hơn.

-Thanh nhi!

-À... dạ tiểu thư.

Nhận thấy bản thân có chút thất thố nên Thanh nhi hơi mất tự nhiên dừng việc chải tóc cho tiểu thư, dịu người ngồi lên giường.

-Thanh nhi, em lấy cái rương kia cho ta.

-Dạ.

Nàng đi đến kệ sách đem chiếc rương nhỏ đến cho tiểu thư. An nhi nhẹ nhàng mở ra, lấy trong đó một ít ngân lượng và một tờ giấy đưa cho Thanh nhi. Trong khi Thanh nhi còn ngu ngơ chưa hiểu gì, La An đã lên tiếng:

-Ngày mai, em ra ngoài thành lớn mua một ít đồ về cho ta.

Nàng mới hiểu ý của tiểu thư, từ La gia đi ra ngoài thành lớn cũng ít nhất 2 ngày mà ngày mốt là hôn lễ của đại thiếu gia. Tiểu thư đây là kiếm có để nàng không khó xử sao? Đáy mắt của Thanh nhi hiện lên vẻ cảm động, chốc lát nước mắt lại tràn ra ngoài. An nhi có chút hoảng, lau nước mắt cho nha đầu này.

-Thanh nhi, sao lại khóc như thế? Ngoan.

Thanh nhi lắc đầu, quỳ xuống:

-Là Thanh nhi phải cảm ơn người. Là Thanh nhi khiến tiểu thư hao tâm.

An nhi cười lắc đầu, đỡ nàng ta đứng dậy.

-Người là nha hoàn tốt nhất của ta, ta sẽ không để người khó xử. Chuyện này là La gia có lỗi với người. Nếu có thể ta còn muốn kiếm cho người một tấm chồng tốt.

-Tiểu thư không cần nô tì nữa sao?

Thanh nhi rom róm nước mắt nói. An nhi lại vỗ vỗ vào tay nàng, buồn cười nói:

-Nếu có thể đương nhiên ta không muốn muội gả đi. Nhưng ta lại không thể ích kỷ như vậy. Muội cũng đã đến tuổi phải thành thân rồi.

Thanh nhi im lặng không biết phải nói gì. Nàng chưa bao giờ nghĩ sẽ rời La gia, bởi với nàng La gia là nơi tốt nhất. Nếu rời đi nàng cũng chẳng phải biết đi đâu. Thấy được tia muộn phiền trong mắt Thanh nhi, La An lại lên tiếng:

-Nếu Thanh nhi để ý đến nam nhân nào thì nói với ta. Ta sẽ lấy danh nghĩa của La gia gả muội.

Thanh nhi mỉm cười gật đầu. Một lúc sau, La An cũng cho nàng lui xuống để chuẩn bị cho chuyến đi ngày mai. La An muộn phiền nhìn ra ngoài cửa sổ, chuyện nàng muốn gả Thanh nhi đi là thật. Một phần muốn cho Thanh nhi một hạnh phúc mới. Một phần là nàng lo sợ về Từ Yên, tuy đã gặp nhiều lần, Từ Yên hiền lành lại xinh đẹp nhưng nàng sợ đó chỉ vỏ bọc bên ngoài. Nàng hiểu rõ ca ca đối với Thanh nhi là thật lòng, hẳn sẽ không dễ dàng buông tay. Có khi ca ca sẽ làm gì đó điên rồ mà nàng đang lo sợ. Nếu Từ Yên biết Thanh nhi là mối lo ngại của mình ắt sẽ làm khó dễ nàng ấy. Nàng không muốn Thanh nhi chịu oan ức hơn nữa nên chỉ có thể như vậy. Đáy mắt nàng lại hiện ra hình ảnh của Hiền phi và hoàng thượng. Nàng đã nguyện ý quên đi phần quá khứ đó cứ sao người đó như âm hồn không tan cứ nằm trong giấc mộng của nàng?

Bạn đang đọc truyện *Phế Hậu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 20: Ngoại truyện 7

Sáng hôm sau, nàng theo lệnh tiểu thư khởi hành từ rất sớm. Trong lúc nàng trên xe ngựa nhìn ngắm khung cảnh thì ở La gia có nam nhân đứng ngồi không yên, tức giận đến đỏ mặt.

-Sao muội dám làm vậy?

Nhìn La Thiên Quân tức giận đùng đùng, đi tới đi lui trước mặt mình, La An vẫn thản nhiên uống trà. Nhân nhạ lên tiếng:

-Có gì sao? Thuốc và đồ dùng của muội sắp hết sai nha hoàn đi mua thì có gì sai?

-Muội...-La Thiên Quân cứng họng.

-Ca ca... nếu như thật sự không duyên thì cũng đừng ép...-La An nói một câu tận đáy lòng. Nàng thật sự không muốn nhìn La Thiên Quân đau lòng mãi như bây giờ. Từng trải qua nên nàng hiểu rõ, giữa hôn nhân thân phận một người quá cao, một người lại thấp sẽ không có kết thúc tốt đẹp. Nàng không bi quan cũng không áp đặt bản thân mình lên ca ca và Thanh nhi nhưng nếu không làm họ dứt khoát người đau khổ cũng chỉ có hai người họ.

Gương mặt La Thiên Quân cũng lạnh lại, chàng trở lại thành chàng của ngày thường, âm đạm, lạnh lùng.

-Ca ca biết! Nhưng ta chính là không buông bỏ được Thanh nhi...

La An nhìn ca ca mà đau lòng. Từ lúc hiểu chuyện nàng đã biết ca ca đối với Thanh nhi không chỉ là nha hoàn và chủ tử nữa... mà là tình yêu nam và nữ. Nàng cũng chẳng biết phải nói gì chỉ có thể vỗ về ca ca mong người yên lòng.

Ở khu chợ ở ngoại thành,

-Thanh nhi, tới rồi!- tên lái xe thông báo với nàng.

Nàng "Ừ" một tiếng, sau đó đi xuống xe ngựa. Một mình nàng đi vào chợ, vì đang xuân nên thời tiết còn se se. Nhưng khu phố này vẫn rất náo nhiệt, đi phía trước thấy có ồn ào nàng liền hỏi thăm người dân xung quanh thì mới hay hôm nay có biểu diễn võ thuật. Tính tình còn trẻ con nên nàng cũng tò mò đi vào xem nhưng với chiều cao của nàng sao có thể nhìn thấy. Nàng theo bản năng liền nhón nhón lên một chút nhưng vừa nhón lên đã bị người khác va phải khiến nàng loạng choạng.

-Aaa...

Nàng hét nhỏ một tiếng liền cảm thấy bản thân nằm trong lòng của nam nhân khác. Nam nhân vận y phục màu xanh nhạt, chất liệu vải là loại thượng hạng hẳn là thiếu gia giàu có. Gương mặt lại anh tuấn, nụ cười âm ập. Cảm nhận tư thế của mình và hẳn có chút không đúng nên nàng đành ngượng ngùng đứng dậy. Cúi đầu lễ phép:

-Đa tạ công tử.

Chỉ là sao hắn chỉ cười nhìn nàng chằm chằm khiến nàng có chút khó hiểu. Liền nói thêm một tiếng:

-Công tử... Vậy tôi đi trước!

-Khoan...-Nam từ thấy nàng định quay lưng liền vội cất tiếng. Giọng nói trầm ấm khiến người nghe dễ chịu. Thanh nhi dừng chân xoay người lại, hỏi nhỏ:

-Công tử còn có chuyện gì sao?

-Phải!- Hấn nhàn nhạt lên tiếng.

-Chuyện gì?- Nàng cũng mơ hồ hỏi lại. Nàng cảm thấy nam nhân có gì đó khá quen nhưng cơ bản là nàng không nhớ ra.

-Cô nương là người ở đây?

Nàng lắc đầu,mím cười nói:

-Tôi ở khá xa đây. Chỉ ghé để mua ít đồ.

Nụ cười của nàng dường như khiến nam tử kia rất vui vẻ. Hấn lớn như vậy cũng chưa gặp cô nương nào đáng yêu như nàng. Đôi mắt to tròn, cánh môi nhỏ nhỏ hồng hồng, thêm nụ cười chân thật khiến người ta yêu mến.

-Vậy hấn cô nương biết ở đây nơi nào bán vải tốt chứ?

Nàng suy nghĩ một chút, sau đó lại gật đầu trả lời:

-Ở đây có một nơi bán vải rất tốt đấy.

-Vậy... nếu không phiền cô nương có thể dẫn đường cho ta?

Nàng nghi hoặc nhìn hấn, bề ngoài vô cùng đáng tin hay nói cách khác là mẫu nam nhân của vạn nữ nhân nhưng nàng có chút e ngại. Nhưng ở đây đông người như vậy hấn hấn không dám làm gì. Dù sao nàng cũng phải ghé qua đó mua vài để hạ may đồ cho tiểu thư.

-Có thể. Đi theo ta.

Hai người vừa đi vừa nói chuyện. Nàng mới biết hấn là khách từ kinh thành đến dự lễ cưới. Nhắc đến lễ cưới nàng lại nhớ đến đại thiếu gia ngày mai là người sẽ vào lễ đường nhưng tân nương của chàng lại không phải cùng nàng. Đáy mắt lại hiện chút đau xót,nam nhân kế bên nhìn nàng có chút đau lòng.

-Cô nương có tâm sự gì sao?

Nàng gạt mình nhưng nhanh chóng trở lại bình tĩnh:

-À... không có gì! Đến nơi rồi, vào thôi.

Hấn gật đầu không nói gì. Vừa vào đến cửa ông chủ đã nhận ra khách quen liền tiến lên chào hỏi:

-Thanh nhi cô nương, đến mua vải sao? Hôm nay tiệm chúng tôi vừa nhập một vài xấp vải mới từ kinh thành đấy! Tôi đem cho cô nương xem.

Nàng chỉ gật đầu chào hỏi, mím cười với sự nhiệt tình của chủ quán. Hấn kế bên mím cười, quay sang nàng nói:

-Thì ra cô nương tên là Thanh nhi.

-Vâng!

-Tên... rất đẹp- Hấn chân thật nói một câu làm nàng có chút mắt tự nhiên nói cảm ơn một tiếng.

Vừa lúc hai người có chút ngượng ngùng thì chủ quán đem vài sấp vải tới:

-Đây tới rồi đây! Thanh nhi cô nương, người mau xem. Đây đều là vải tốt đấy, mềm mại, không quá dày cũng không quá mỏng rất thích hợp với mùa hạ.

Nàng chạm tay vào xấp vải đúng là như vậy. Nàng cảm thấy vô cùng ưng ý nên quyết định rất nhanh ba sấp vải, trả ngân lượng. Vì nàng là khách quen nên khi ghé qua đây chủ tiệm đều biết đem nhưng sấp vải này đến quán trọ mà nàng thường trú.

-À, chủ quán ông cũng lựa giúp công tử đây vài sấp vải tặng lễ cưới.

Nãy giờ nàng mới sực nhớ ra còn có công tử kế bên. Liền nhanh nhẩu nói với chủ quán lựa giúp công tử này. Hấn nhìn nàng cười cười, đúng là nha đầu chu đáo.

-Tặng quà sao? Hừm... Vậy mua vài uyên ương đi. Người nhận có thể may y phục đôi đấy.

-Vậy được!- Chàng nhanh chóng đưa ra quyết định. Nàng thắc mắc liền ghé sát hỏi nhỏ:

- Công tử người không chọn một chút sao? Nếu không đẹp còn có thể đổi.

- Ta không có hiểu về vải. Nhưng ta tin chỉ cần Thanh nhi cô nương nói giúp thì hẳn đã là vải đẹp.

Nàng ngó ra, hẳn... sao lại ăn nói lạ lùng như vậy?

Mua vải xong cũng xé chiều, bỗng một tên khác chạy lại phía nàng và hẳn. Nàng chỉ thấy hẳn nhú mào, còn gã kia thì cúi người:

- Thiếu gia, người đi đâu thế? Cả đám nô tài tìm người rất lâu. Lão gia cũng rất tức giận. Người mau quay về đi.

Hắn nhú mào, gật đầu. Quả nhiên nàng đoán không sai, hẳn là thiếu gia của danh môn. Hắn quay sang nàng mỉm cười nhìn nàng, nói:

- Đa tạ Thanh nhi cô nương hôm nay đã chiếu cố.

- À, không cần khách sáo.

Nàng cũng mỉm cười đáp lại. Nam nhân đứng là nam nhân chuẩn mẫu của sự ảm áp mà. Thấy hẳn đi vài bước nhưng lại quay lại khiến nàng cũng bất ngờ, hẳn nhân nhậm nói một câu:

- Tên của tại hạ là Hình Phong, mong Thanh nhi cô nương đừng quên. Có duyên gặp lại!

Nàng không biết phải nói gì chỉ có thể nhìn bóng lưng đang xa dần rồi hoà vào dòng người. Trong đầu nàng chỉ có hai từ "Hình Phong", cái tên này... Không lẽ hẳn chính là...

Bạn đang đọc truyện *Phế Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21: Ngoại truyện 8

Một ngày sau, Thanh nhi cũng trở về La gia. La gia hôm nay đã khác, xuất thêm một nữ chủ nhân mới. Nàng hít một hơi dài cố tỏ ra thật bình thường nhưng trái tim rối bời. Vừa hay nàng trở về đúng lúc cả nhà dùng điểm tâm, theo lẽ nàng đi vào gian phòng chính chào mọi người. Nàng đi vào, quỳ xuống hành lễ:

- Lão gia, phu nhân, thiếu gia, tiểu thư cát tường.

Lời vừa dứt, nàng chưa kịp đứng lên đã nghe tiếng đập bàn. Bất giác không khí trong phòng trở nên khó chịu. Nàng lại càng quỳ thấp xuống. La Thiên Quân lạnh nhạt lên tiếng:

- Mắt người rót cuộc ở đâu? Không nhìn thấy thiếu phu nhân.

Nàng bất giác ngược nhìn lên, quả thật còn có nữ nhân ngồi kế bên La Thiên Quân. Nàng ta hẳn là Từ Yến, quả thật rất xinh đẹp, nét đẹp dịu dàng. Chỉ thấy nàng ta nắm lấy tay của La Thiên Quân như muốn chàng bớt giận.

- Thiên Quân, chàng đừng như vậy.

Giọng nói của Từ Yến thật sự rất dễ nghe, hiền dịu, không cao không thấp, khiến người ta muốn được yêu mến, chiều chuộng. Một màn này hoàn toàn đập vào mắt của Thanh nhi. Nàng cũng hiểu rõ bản thân mình phải làm gì, đành hành lễ:

- Thiếu... phu nhân cát tường.

- Được rồi, đứng dậy đi. Mới buổi sáng đừng nên to tiếng.

La An lên tiếng trước, nàng hiểu đối với Thanh nhi như vậy khác gì sát muối vào trái tim đang rỉ máu của nàng ấy.

- Vừa đi trở về, đi nghỉ một chút đi.

Đương nhiên La An không thể đứng nhìn Thanh nhi khó xử đành cho nàng ta lui xuống. Thanh nhi còn chưa lui xuống thì bên ngoài đã có người chạy vào.

- Lão gia, có người của Hình gia đến thăm.

Gương mặt nghiêm khắc của La lão gia trở nên vui vẻ lên.

-Còn đứng đó. Mau mời họ vào.

Thanh nhi nhìn ngoài cửa, Hinh gia? Trong đầu nàng chỉ nghĩ đến bóng dáng cao lớn của một người, Hinh Phong. Nàng lắc đầu, trên đời làm gì có chuyện trùng hợp đến thế? Nàng lui xuống đứng bên cạnh tiểu thư, đợi khách quý đi đến. Chỉ thấy một lão gia và một công tử đi vào trước sau đó là một đám gia nhân.

-La tướng quân, vẫn con nhớ lão già tôi chứ?

La lão gia cũng niềm nở, cúi chào Hinh lão gia. Đùa vui nói:

-Lão Hinh, sao tôi dám quên ông chứ? Tôi lui về rồi. Không còn là tướng quân gì nữa rồi.

Hai người chào nhau, sang sảng cười. La lão gia làm động tác mời Hinh lão gia ngồi xuống.

-Phải, phải. Chúng ta đều già rồi. Đây là thời của đám trẻ rồi.

Đôi mắt cười của nàng này giờ chỉ dừng lại trên nam nhân đi sau Hinh lão gia. Mà hần cũng nhìn nàng chăm chăm từ lúc bước vào. Hinh Phong nhìn nàng gật đầu khiến nàng đứng ngẩn người ở đó. Thì ra hần là thiếu gia của Hinh gia. Thảo nào khi nghe tên thì nàng đã thấy quen quen. La An cũng nhìn ra, Thanh nhi nha đầu và Hinh thiếu gia có quen biết. Nếu nàng nhớ không nhầm, Hinh Phong là con thứ của Hinh lão gia. Nếu đại ca hần giỏi võ thì hần giỏi văn. Khi hần mới mười chín tuổi đã giúp hoàng thượng soạn ra quyển "Trị quốc, an dân" của từng triều đại. Hơn hết giúp hoàng thượng xử lý không ít công vụ dù còn trẻ đã là cố vấn đại nhân của Thư phòng, hơn hết là người dạy chữ cho công chúa, hoàng tử, con cháu của dòng dõi hoàng tộc. Nàng còn nghe nói, vì hần lập công lớn cho triều đình nên hoàng thượng ban chỉ cho hần một quyền hành và chính hần chọn là tự quyết định hôn sự của mình. Nghĩ ra thì hần thật sự thông minh, cả đời không bị người khác gò ép trong hôn sự không tình yêu. Hinh Phong nhìn thấy anh mắt ngơ ngẩn của Thanh nhi thì môi chợt cong lên một đường. Hần lên tiếng:

-La thiếu gia, thật có lỗi vì đã không kịp đến tham dự lễ cưới của người và Từ tiểu thư.

Nói xong hần nhìn cho một gia nhân đi sau mang quà lên phía trước.

-Đây là quà mừng mà ta chuẩn bị hy vọng tân nương và tân lang sẽ thích.

Từ Yên ngồi kế bên La Thiên Quân mỉm cười, nhận quà nói:

-Hinh đại nhân thật có lòng.

Hinh Phong chỉ cười,sau đó băng quơ nói một câu:

-Đây là của Thanh nhi chọn.

Đương nhiên câu nói này gây nên sự chú ý không nhỏ. Thanh nhi cùng Từ Yên, La lão gia, phu nhân đều giật mình. Còn La Thiên Quân chỉ nhú mày nhìn sang phía Thanh nhi.

-Hinh thiếu gia quen biết với Thanh nhi?

La An tuy đoán trước nhưng cũng hỏi một câu sau đó quay sang nhìn sắc mặt của La Thiên Quân cười nhạt. Nàng xem đại ca của nàng có thể làm ngơ được bao lâu.

-Tinh cờ gặp mặt thôi. Nhưng tại hạ thật sự rất ấn tượng với Thanh nhi.

Hinh Phong càng nói càng khiến sắc mặt của La Thiên Quân trở nên khó coi hơn. Còn Hinh lão gia thì mắng khê:

-Hinh Phong, đừng làm loạn.

Ông quay sang La lão gia cười nói:

-Tiểu tử này thật sự hay làm loạn. Mong La lão gia cùng phu nhân đừng để ý.

La phu nhân mỉm cười:

-Thật sự cũng chẳng có gì to tát. Thanh nhi thật sự là một nữ nhân tốt, chúng tôi xem Thanh nhi như con gái trong nhà. Không chừng La gia và Hinh gia còn có thể trở thành thông gia.

La phu nhân nói xong câu đó thì Hinh lão gia và La lão gia cũng cười sảng khoái. Còn Hinh Phong nhìn Thanh nhi gương mặt có chút ngại ngùng đường cong của môi càng sâu hơn. La Thiên Quân sắc mặt chỉ muốn nhào tới chặn ngay cái về mặt đánh ý của Hinh Phong kia.

Sau khi sắp xếp ổn thỏa phòng ở cho người của Hinh gia. La Thiên Quân mới đi dạo trong vườn. Hôm thành thân hần cứ ngỡ sẽ ngông cuồng mà bỏ đi. Nhưng hần vẫn ở lại, tâm không lúc nào không nhớ đến cái dáng nhỏ xinh lúc nào cũng cười thật tươi. Cái nha đầu chết tiệt đó dám nói không yêu hần, dám bỏ trốn, còn dám trước mặt hần còn mờ ám với nam nhân khác. Nghĩ đến đây hần chỉ muốn cốc vào đầu nha đầu ấy một cái. Thật là muốn giết được

nấy. Cái dáng nhỏ ấy đang tiến lại gần chàng khiến chàng cùng nàng dừng bước. Hai người không ai nói gì chỉ nhìn nhau như vậy. Bỗng La Thiên Quân lên tiếng trước:

-Người rất thân với cái tên đó?

Thanh nhi nhất thời hồ đồ, không nghe ra " cái tên đó" từ miệng của La Thiên Quân là ai. đành hỏi nhỏ:

-Cái tên đó? Thiếu gia...

-Chính là cái tên Hình Phong chết bầm đó.

La Thiên Quân khó chịu lên tiếng.

-À, chỉ là tình cờ gặp ở chợ.

Nàng từ tốn lên tiếng, dù sao nàng cũng không muốn gạt thiếu gia.

-Tình cờ gặp? Hình như không phải, hẳn biết tên muội, còn có tình ý.

Thanh nhi đột nhiên cười lớn, thấy ánh mắt muốn giết người của chàng nàng đành ngậm miệng lại. Nàng cũng không biết phải giải thích làm sao nên đành chọn im lặng. Đương nhiên La Thiên Quân không hài lòng với sự yên lặng của nàng. Đôi mày càng nhíu chặt hơn, thấy Hình Phong gọi tên nàng thân mật như vậy đương nhiên chàng rất không vui vẻ. Thấy chàng nhíu mày nàng bất chợt tiến lên xoa nhẹ đôi mày. Cảm nhận được sự mềm mại từ bàn tay nàng, La Thiên Quân gương mặt cũng dần ra. Nàng vẫn như lúc còn bé, lúc nào chàng nhíu mày cũng xoa dịu như vậy. Lòng của chàng dường như có mật ngọt chảy qua. Cảm giác mình và thiếu gia có điều không hợp lý nàng đành lui ra nhưng La Thiên Quân nhanh hơn ôm chầm nàng vào lòng. Nàng cũng hoảng hốt muốn đẩy chàng ra nhưng sức của nàng làm sao sánh được với đại tướng quân triều Mãn. Nàng không giãy dụa nữa, nàng biết đây là sai trái, là có lỗi với thiếu phu nhân. Nàng thấy mình chẳng khác gì Hiền phi lúc đó, trở thành tiểu tam xen vào hạnh phúc của người ta.

-Ta thật sự rất nhớ nàng.

La Thiên Quân nói nhỏ vào tai nàng, chàng không quan tâm cái cuộc hôn nhân đó. Từ Yến gì đó chàng cũng không để tâm. Chàng chỉ để tâm tới Thanh nhi của chàng. Chàng sợ nàng đau khổ, sợ nàng buồn bã. Sáng nay định lúc trừng phạt nàng một chút nhưng nhìn thấy đáy mắt nàng thoáng vẻ cô đơn thì chàng càng không đành lòng. Có lẽ từ trước đến nay... La Thiên Quân lúc nào cũng

lạnh lùng với mọi người nhưng với Thanh nhi chàng chỉ muốn cưng chiều hết mực.

Bạn đang đọc truyện *Phế Hậu* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.